

ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การ
บริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ

พัชรพร อินทร์จันทร์

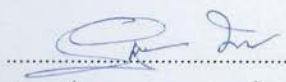
งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
กลุ่มวิชาการบริหารทั่วไป
วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา
กรกฎาคม 2561
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ได้พิจารณางานนิพนธ์
ของ พิชรพร อินทร์จันทร์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตร
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

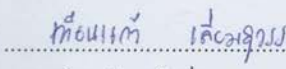
อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร.อุษณากร ทาวะรัมย์)

คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร.อุษณากร ทาวะรัมย์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนวัฒน์ พิมลจินดา)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.เทียนแก้ว เลี่ยมสุวรรณ)

วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจอนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
คามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....ผู้รักษาการแทนคณบดีวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนันท์ วงษ์แก้ว)

วันที่ 16 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2561

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจากท่านอาจารย์ ดร.อุษณากร ทาวะรัมย์ อาจารย์ที่ปรึกษางานนิพนธ์หลัก ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้องด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมาของงานนิพนธ์ฉบับนี้ และกราบขอบพระคุณ ดร.เทียนแก้ว เลี่ยมสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษางานนิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อปรับปรุงให้งานนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ จึงกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

สุดท้ายนี้ผู้เขียนขอขอบพระคุณบิดาและมารดาที่สนับสนุนและให้โอกาสทางการศึกษารวมถึงเป็นกำลังใจให้ผู้เขียนตลอดการจัดทำงานนิพนธ์ฉบับนี้ ทั้งนี้ผู้เขียนขอมอบส่วนที่ดีของงานนิพนธ์ฉบับนี้ให้แก่ผู้มีพระคุณทุกท่าน หากมีข้อผิดพลาดประการใดผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียวและขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

พัชรพร อินทร์จันทร์

55930099: สาขาวิชา: การบริหารทั่วไป; รป.ม. (การบริหารทั่วไป)

คำสำคัญ: ทักษะคติ/ ประชาคมอาเซียน/ องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ
จังหวัดสมุทรปราการ

พัชรพร อินทร์จันทร์: ทักษะคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ (ATTITUDE TOWARDS MEMBERSHIP OF THE ASSOCIATION OF SOUTHEAST ASIAN NATIONS OF BANG PHANG SUBDISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION SAMUT PRAKARN PROVINCE) อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์: อุษณกร ทาวะรัมย์, รป.ด. 81 หน้า. ปี พ.ศ. 2561.

การวิจัยเรื่องทักษะคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตาม เพศ อายุ การศึกษา และสังกัดประชากรวิจัย คือ บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 75 คน เครื่องมือที่ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่าบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ มีทักษะคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระดับค่อนข้างดี ($\mu = 3.66$) และผลการเปรียบเทียบทักษะคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสังกัด พบว่า บุคลากรเพศหญิงมีทักษะคติดีกว่าเพศชาย ($\mu = 3.67$) บุคลากรที่มีอายุ 30-39 ปี ($\mu = 3.88$) มีทักษะคติดีกว่าอายุ 50-59ปี และอายุ 40-49 ปี ตามลำดับ บุคลากรที่ระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ($\mu = 4.26$) มีทักษะคติดีกว่ากลุ่มประถมศึกษา ปวช.ปวส./ อนุปริญญา และมัธยมศึกษา ตามลำดับ บุคลากรที่สังกัดกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม มีทักษะคติดีกว่า กองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม กองคลัง สำนักปลัด และสมาชิกสภา ตามลำดับ

55930099: MAJOR: GENERAL ADMINISTRATION; M.P.A.

(GENERAL ADMINISTRATION)

KEYWORDS: ATTITUDES/ ASSOCIATION OF SOUTHEAST ASIAN NATIONS/
BANG PHIANG SUB-DISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION,
SAMUT PRAKARN PROVINCE

PATCHARAPORN INCHAN: ATTITUDES TOWARDS MEMBERSHIP OF THE
ASSOCIATION OF SOUTHEAST ASIAN NATIONS AMONG PERSONNEL WORKING
FOR BANG PHIANG SUBDISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, SAMUT
PRAKARN PROVINCE. ADVISOR: AUSANAKORN TARVAROM, D.P.A. 81 P. 2018.

The purposes of this study were to examine attitudes towards membership of the Association of Southeast Asian Nations among personnel working for Bang Phiang Sub-district Administrative Organization and to compare their attitudes as classified by gender, age, education, and affiliation. The population participating in this study was 75 employees working for Bang Phiang Sub-district Administrative Organization. The instrument used to collect the data was a questionnaire. The descriptive statistical tests used to analyze the collected data included frequency, percentage, mean, and standard deviation.

The results of the study revealed that the subjects expressed their attitudes towards membership of the Association of Southeast Asian Nations at a rather good level ($\mu = 3.66$). Regarding the results based on the comparisons of the subjects' gender, age, education, affiliation, it was shown that female employees working for Bang Phiang Sub-district Administrative Organization demonstrated a higher level of attitudes towards the membership of the Association of Southeast Asian Nations than their male counterparts ($\mu = 3.67$). The subjects, aged 30-39, had a higher level of attitudes towards being the membership of the Association of Southeast Asian Nations than those, aged 50-59, and 40-49, respectively. Also, the subjects, holding a bachelor's degree or higher ($\mu = 4.26$), had a higher level of attitudes towards being the membership of the Association of Southeast Asian Nations than those holding a certificate of primary school, diploma, and high school, respectively. Finally, the subjects working for Division of Public Health and Environment had a higher level of attitudes towards being the membership of the Association of Southeast Asian Nations than those working for Division of Education, Religion, and Culture, Division of Finance, Office of Chief Administration of Sub-district Administrative Organization, and Council of Administration of Sub-district Administrative Organization, respectively.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวคิดและทฤษฎีที่สนกคิ.....	7
แนวคิดเกี่ยวกับสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations ASEAN) หรือประชาคมอาเซียน.....	15
ข้อมูลทั่วไปของตำบลบางเพรียง อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ.....	40
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	50
วิธีการที่ใช้วิจัย.....	50
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	50
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	51
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	53
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	55
ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล บางเพ็ญ.....	55
ตอนที่ 2 ทักษะต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ.....	58
ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบทักษะต่อการเข้าสู่สมาคมประชาชาติแห่งเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล.....	62
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	65
สรุปผลการวิจัย.....	65
อภิปรายผล.....	66
ข้อเสนอแนะ.....	70
บรรณานุกรม.....	72
ภาคผนวก.....	75
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	81

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ผลกระทบของการรวมกลุ่มประชาคมอาเซียนต่อจังหวัดสมุทรปราการ.....	22
2	บุคลากร องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ.....	51
3	จำนวนและร้อยละของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จำแนกตามเพศ...	55
4	จำนวนและร้อยละของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จำแนกตามอายุ...	56
5	จำนวนและร้อยละของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัด สมุทรปราการ จำแนกตามศาสนา.....	56
6	จำนวนและร้อยละของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัด สมุทรปราการ จำแนกระดับการศึกษา.....	57
7	จำนวนและร้อยละของบุคลากร องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัด สมุทรปราการจำแนกตามสังกัด.....	57
8	จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของทัศนคติ ต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามรายชื่อ.....	58
9	ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามเพศ.....	62
10	ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามอายุ.....	62
11	ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามระดับการศึกษา.....	63
12	ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามสังกัด.....	64

สารบัญญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2	องค์ประกอบของทัศนคติ.....	10
3	ตราสัญลักษณ์องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ.....	41
4	อาณาเขตตำบลบางเพ็ญ.....	42

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาเซียน หรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations-ASEAN) เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2510 ในยุคแห่งการเผชิญหน้าทางการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้บนความแตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ และมีนโยบายแข่งขันในการผลิต การส่งออก การตลาด การหาแหล่งทุนและเทคโนโลยี ทำให้การเจริญเติบโตขององค์กรเป็นไปอย่างช้า ๆ ภูมิภาคอาเซียนหรือภูมิภาคกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นปฏิญญาในการก่อตั้งอาเซียน ได้ระบุวัตถุประสงค์ของการรวมตัวกัน ดังนี้ เร่งรัดความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ในภูมิภาคโดยอาศัยความร่วมมือระหว่างกันส่งเสริม พื้นฐานและเสถียรภาพในภูมิภาค โดยยึดหลักยุติธรรมและกฎเกณฑ์ของกฎบัตรสหประชาชาติส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านต่าง ๆ ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิชาการ วิทยาศาสตร์ และการบริหารช่วยเหลือซึ่งกันและกันในรูปแบบของการฝึกอบรม วิจัย ในด้านการศึกษา วิชาชีพ เทคนิค และการบริหารร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นในด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม การขยายการค้า การศึกษา ปัญหาการค้าโลกทัศน์ระหว่างประเทศ การปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวก การขนส่งและคมนาคม และการยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชนส่งเสริมการศึกษาของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รักษาความร่วมมือที่ใกล้ชิดและเป็นประโยชน์ต่อบริษัทระหว่างประเทศและภูมิภาคที่มีวัตถุประสงค์คล้ายคลึงกัน และหาแนวทางร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างกันมากขึ้น (สำนักการประชาสัมพันธ์ต่างประเทศ กรมประชาสัมพันธ์, 2554, หน้า 110-111)

ในช่วง 10 ปีแรกหลังจากการก่อตั้งอาเซียนให้ความสำคัญต่อการจัดทำกรอบงานอย่างกว้าง ๆ และยืดหยุ่นได้ เพื่อให้สอดคล้องกับความคิดเห็นอันหลากหลายของสมาชิก และเพื่อให้เป็นรากฐานอันมั่นคงสำหรับจุดมุ่งหมายร่วมกันต่อไป ดังนั้นแม้ว่าจะไม่ค่อยมีผลสำเร็จเป็นรูปธรรมมากนัก แต่ก็ยังเป็นประโยชน์ต่อการสานสัมพันธ์ในการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลอาเซียน ทำให้เกิดค่านิยมที่ดีและวางรากฐานความสำเร็จในอนาคต ทิศทางการดำเนินงานของอาเซียนเริ่มชัดเจนขึ้นในปี พ.ศ. 2520 เมื่อผู้นำอาเซียนประชุมสุดยอดครั้งแรก ณ เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย และได้ลงนามในปฏิญญาสมานฉันท์อาเซียน (Declaration of ASEAN Concord) และสนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia: TAC) ซึ่งขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียนไป

อย่างกว้างขวาง ครอบคลุมถึงความร่วมมือด้าน โภภกิจพื้นฐาน โดยเฉพาะอาหารและพลังงาน การจัดตั้งอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ การขยายการค้าระหว่างประเทศสมาชิก การจัดตั้งระบบสิทธิพิเศษทางการค้าระยะยาว การปรับปรุงการเข้าสู่ตลาดนอกอาเซียน และการแก้ไขปัญหา โภภกิจระหว่างประเทศ และประเด็นเศรษฐกิจโลกอื่น ๆ ปัจจุบันบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างประเทศได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากทำให้อาเซียนต้องเผชิญ สิ่งท้าทายใหม่ ๆ อาทิ โรคระบาด การก่อการร้าย ยาเสพติด การค้ามนุษย์ สิ่งแวดล้อม ภัยพิบัติ อีกทั้งยังมีความจำเป็นต้องรวมตัวกันเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองและขีดความสามารถทางการแข่งขัน กับประเทศในภูมิภาคใกล้เคียง และในเวทีระหว่างประเทศ ผู้นำอาเซียนจึงเห็นพ้องกันว่า อาเซียน ควรจะร่วมมือกันให้เหนียวแน่น เข้มแข็ง และมั่นคงยิ่งขึ้น จึงได้ประกาศ “ปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน ฉบับที่ 2” (Declaration of ASEAN Concord II) โดยสมาชิกผู้ก่อตั้งมี 5 ประเทศ ประกอบด้วย นายอาดัม มาลิก (รัฐมนตรีต่างประเทศอินโดนีเซีย) ตุน อับดุล ราชัก บิน ฮุสเซน (รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีกลาโหมและรัฐมนตรีกระทรวงการพัฒนาการแห่งชาติมาเลเซีย) นายนาซิโซ รามอส (รัฐมนตรีต่างประเทศฟิลิปปินส์) นายเอส ราชารัตนัม (รัฐมนตรีต่างประเทศ สิงคโปร์) และพันเอก (พิเศษ) ถนัด คอมันตร์ (รัฐมนตรีต่างประเทศไทย) โดยระบุวัตถุประสงค์สำคัญ 7 ประการของการจัดตั้งอาเซียน ได้แก่

1. ส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ และการบริหาร
2. ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงส่วนภูมิภาค
3. เสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจพัฒนาการทางวัฒนธรรมในภูมิภาค
4. ส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดี
5. ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในรูปของการฝึกอบรมและการวิจัย และส่งเสริม การศึกษาด้านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
6. เพิ่มประสิทธิภาพของการเกษตรและอุตสาหกรรม การขยายการค้า ตลอดจนการ ปรับปรุงการขนส่งและการคมนาคม
7. เสริมสร้างความร่วมมืออาเซียนกับประเทศภายนอกองค์การ ความร่วมมือแห่งภูมิภาคอื่น ๆ และองค์การระหว่างประเทศ

เป้าหมายของการรวมตัวกันของประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองและ ขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระหว่างประเทศในทุกด้าน รวมถึงความสามารถในการ แข่งขันในเวทีระหว่างประเทศในทุกด้านรวมถึงความสามารถในการรับมือกับปัญหาใหม่ ๆ ระดับโลกที่ส่งผลกระทบต่อภูมิภาค เช่น ภาวะโลกร้อน การก่อการร้าย เป็นต้น หรืออาจกล่าวได้ว่า

การเป็นประชาคมอาเซียนนั้น คือการทำให้ประเทศสมาชิกรวมเป็น “ครอบครัวเดียวกัน” มีความแข็งแกร่งและมีภูมิคุ้มกันที่ดี สมาชิกในครอบครัวมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดี ปลอดภัยและสามารถทำมาค้าขายได้อย่างสะดวกยิ่งขึ้น ประชาคมอาเซียนประกอบด้วยความร่วมมือ 3 ด้านซึ่งเปรียบเสมือน 3 เสาหลักที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ได้แก่ ประชาคมการเมืองและความมั่นคง (ASEAN Political-Security Community-APSC) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community-AEC) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community-ASCC) ในแต่ละเสาหลักต่างก็มีวัตถุประสงค์ในแต่ละด้านแตกต่างกันไป (สำนักการประชาสัมพันธ์ต่างประเทศ กรมประชาสัมพันธ์, 2554, หน้า 110-111)

ประเทศไทยมีนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ในทุกระดับตั้งแต่ระดับชาติ ภูมิภาค จังหวัด และส่วนท้องถิ่น

โดยยุทธศาสตร์เป็นแนวทางเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เช่น เป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของกรุงเทพมหานครและภาคตะวันออกส่งผลกระทบต่อการเจริญเติบโตของจังหวัดด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และกิจกรรมด้าน โลจิสติกส์รองรับเศรษฐกิจประชาคมอาเซียน ผังประเทศไทยปี พ.ศ. 2600 กำหนดให้จังหวัดสมุทรปราการเป็นศูนย์กลางด้านคมนาคมทางอากาศของเอเชีย และระบบโลจิสติกส์ของอาเซียน นอกจากนี้การพัฒนาเชิงยุทธศาสตร์ สามารถนำมาจัดกลุ่มรวมเป็นยุทธศาสตร์หลักของจังหวัดสมุทรปราการ ปิงบประมาณ พ.ศ. 2561-2564 ได้ทั้งสิ้น 5 ประเด็นยุทธศาสตร์ ซึ่งในแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์อาจประกอบด้วยทั้งทางเลือกเชิงรุก ทางเลือกเชิงป้องกันทางเลือกเชิงแก้ปัญหา และทางเลือกเชิงรับ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมให้มีศักยภาพเพื่อการแข่งขันในภูมิภาคอาเซียน โดยพัฒนากระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมทั้งอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชน โดยยกระดับรายได้และการจัดการด้านการศึกษา สาธารณสุข ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และสาธารณสุขปโภคสาธารณสุขการให้เพียงพอเท่าเทียม และทั่วถึง

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมระบบ Logistics คู่ประชาคมอาเซียน โดยพัฒนาการบริหารจัดการ และปรับปรุงโครงข่ายการคมนาคมขนส่งให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อลดต้นทุนและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ประวัติศาสตร์ และศิลปวัฒนธรรม โดยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สินค้า การบริการและประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จักและประทับใจของนักท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 5 เสริมสร้างความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน โดยการพัฒนาาระบบป้องกันและแก้ไขปัญหาภัยคุกคามความมั่นคง พร้อมทั้งพัฒนาวิถีชีวิตประชาธิปไตยแก่ประชาชน (จังหวัดสมุทรปราการ, 2560)

องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ เป็นหน่วยงานการปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบที่มีขนาดกลาง ซึ่งอยู่ในพื้นที่สมุทรปราการ ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2538 มีอาณาเขตพื้นที่ 34 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่การปกครองอยู่ในเขตการปกครองของอำเภอบางบ่อ แบ่งออกเป็น 6 หมู่บ้าน คือ หมู่ 1 บ้านอ้อมไร่ หมู่ 2 บ้านไร่พริก หมู่ 3 บ้านท้ายวัด หมู่ 4 บ้านบางเพ็ญ หมู่ 5 บ้านบางเพ็ญ หมู่ 6 บ้านลาดหวาย มีประชากรทั้งสิ้น 10,737 คน พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มในฤดูฝนมีน้ำหลากและน้ำท่วมขังในบางพื้นที่ แต่เดิมเป็นพื้นที่ที่น้ำทะเลท่วมถึง ปัจจุบันมีระบบชลประทานควบคุมระดับน้ำขึ้น-น้ำลง โดยมีพื้นที่ทั้งหมด 20 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 12,500 ไร่ เป็นพื้นที่การเกษตร 70% ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพทำนา ใช้ภาษาไทยภาคกลางในการพูด นับถือศาสนาพุทธ มีความเป็นอยู่แบบชนบท ดังนั้นเพื่อให้การบริหารงานขององค์กรสอดคล้องกับทิศทางของประเทศและเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนของบุคลากรในองค์กรแห่งนี้ซึ่งมีความสนใจ เพื่อจะทำให้องค์กรมีบุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจและเป็นกลไกในการขับเคลื่อนนโยบายได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกทั้งสามารถวางแผนกลยุทธ์ การปรับแผนในการดำเนินงานให้สอดคล้องกับนโยบายเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนได้ (องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ, 2557)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

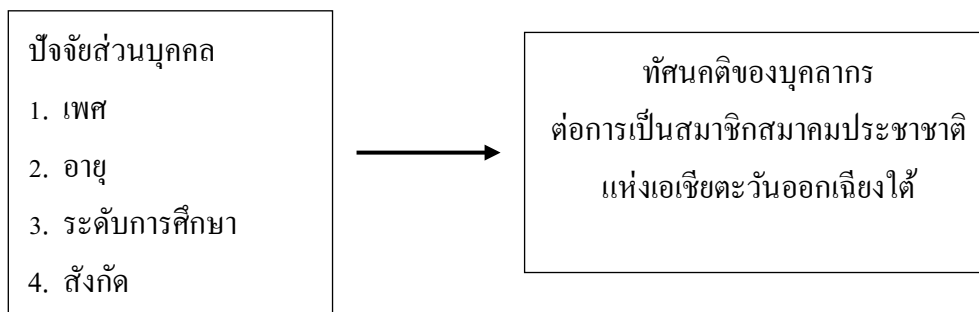
1. เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสังกัด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องนำมากำหนดเป็นตัวแปรเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ และสามารถนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดตามทฤษฎีดังนี้

ตัวแปรอิสระ (Independent variables)

ตัวแปรตาม (Dependent variables)

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาเรื่องทักษะคิดต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเปรี้ยว จังหวัดสมุทรปราการ เปรียบเทียบโดยมีตัวแปรที่ใช้ในการศึกษามีดังนี้

1.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากร ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และสังกัด

1.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะคิดต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเปรี้ยว จังหวัดสมุทรปราการ

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาคือ บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเปรี้ยว จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 75 คน ข้อมูล ณ วันที่ 20 เมษายน พ.ศ. 2560 (องค์การบริหารส่วนตำบลบางเปรี้ยว, 2561)

3. ขอบเขตด้านเวลา

การเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2559

นียมศัพท์เฉพาะ

ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หมายถึง ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือมุมมองของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ ต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้านการจัดการ ความรู้ ด้านการเมืองและความมั่นคง ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและวัฒนธรรม

อายุ หมายถึง อายุของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ 1) 30-39 ปี 2) 40-49 ปี และ 3) 50-59 ปี

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ 1) ประถมศึกษา 2) มัธยมศึกษา 3) ปวช. ปวส./ อนุปริญญา 4) ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี

สังกัด หมายถึง ประเภทสังกัดของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ
2. ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบ ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสังกัดของบุคลากร
3. ผลการวิจัยนำไปเป็นแหล่งอ้างอิงทางการวิชาการเพื่อให้ องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ นำไปใช้ใช้ปรับกลยุทธ์ด้านการพัฒนาบุคลากรต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เรื่องการศึกษาทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ ในครั้งนี้ผู้ศึกษาได้รวบรวมแนวคิดทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีทัศนคติ

1.1 ความหมายของทัศนคติ

1.2 ลักษณะทัศนคติ

1.3 องค์ประกอบทัศนคติ

1.4 การวัดทัศนคติ

2. แนวคิดเกี่ยวกับสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แนวคิดเกี่ยวกับ

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations ASEAN) หรือประชาคมอาเซียน

3. ข้อมูลทั่วไปของตำบลบางเพ็ญ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีทัศนคติ

สามารถสรุปแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้

ความหมายของทัศนคติ

นิตยาพร เสมอใจ (2550, หน้า 103) กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ความโน้มเอียงที่บุคคลเรียนรู้เพื่อให้มีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับลักษณะที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยทัศนคติของบุคคลจะสะท้อนมุมมองที่เขามีต่อสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นคน สิ่งของ สถานการณ์หรือสถาบันบุคคล

ธนวรรษ ตั้งสินทรัพย์ศิริ (2550, หน้า 62) กล่าวว่า ทัศนคติ คือ การประเมินหรือการตัดสินใจเกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบในวัตถุ คนหรือเหตุการณ์ ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างหรือเป็นแนวโน้มของบุคคลที่แสดงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นบุคคล กลุ่มคน ความคิดหรือสิ่งของก็ได้ โดยมีความรู้สึกหรือความเชื่อเป็นพื้นฐาน และทัศนคติ

ไม่ใช่ค่านิยม แต่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ซึ่งทัศนคติจะเป็นความรู้สึกด้านอารมณ์และความรู้สึก นี้จะส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล

ณัฐพันธุ์ เขจรนันท์ (2551, หน้า 43) กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ความโน้มเอียงในทางบวก หรือทางลบที่บุคคลจะสนองตอบต่อเป้าหมายบุคคลหรือเหตุการณ์ ทัศนคติจะช่วยสะท้อน ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและอยู่รอบตัวบุคคล

จำรอง เงินดี (2552, หน้า 75) กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า ทั้งคน สัตว์ สิ่งของและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สร้างให้เกิดขึ้นมาจากประสบการณ์ต่อสิ่งนั้น ๆ ในลักษณะของการประเมินค่าและการแสดงออกนั้นจะเป็นทิศทางใดทางหนึ่งและเมื่อเกิดขึ้นแล้ว จะมีความคงทนถาวรพอสมควร

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ทัศนคติคือความรู้สึกซึ่งอาจจะเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ ที่บุคคลมีต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัวไม่ว่าจะเป็นคน สิ่งของ สถานการณ์หรือสถาบัน

ลักษณะและแหล่งที่มาของทัศนคติ

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2550, หน้า 166) ได้กล่าวถึงลักษณะของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทัศนคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วย แนวความคิดการบริโภคเฉพาะอย่าง หรือแนวความคิดที่สัมพันธ์กับการตลาด

2. ทัศนคติที่มีความโน้มเอียงเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งกล่าวว่า ทัศนคติมีการเรียนรู้ได้ ซึ่งหมายความว่าทัศนคติจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้และเป็นผลมาจากประสบการณ์ โดยตรงเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ ข้อมูลที่ได้รับจากบุคคลอื่นและการเปิดรับจากสื่อมวลชน

3. ทัศนคติไม่เปลี่ยนแปลง ลักษณะของทัศนคติก็คือความสอดคล้องกับพฤติกรรม ที่แสดงออกมา แม้ว่าจะมีแนวโน้มคงที่แต่ทัศนคติไม่จำเป็นต้องมีความถาวรเสมอไป ซึ่งอาจเกิดการเปลี่ยนแปลงได้

4. ทัศนคติที่เกิดขึ้นในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งทัศนคติจะเกิดขึ้นภายในเหตุการณ์และ ถูกกระทบโดยสถานการณ์ซึ่งมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรม และ สถานการณ์เฉพาะอย่างอาจเป็นสาเหตุให้ผู้บริโภคมีพฤติกรรมที่ไม่สอดคล้องกับทัศนคติก็ได้

ซึ่งสอดคล้องกับแหล่งที่ทำให้เกิดทัศนคติของวันชัย มีชาติ (2551, หน้า 58-59) ที่กล่าวว่า ทัศนคติจะเป็นเช่นเดียวกันปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมของหลาย ๆ ประการ เช่น ความเชื่อหรือ ค่านิยม ซึ่งมีที่มาจากหลายปัจจัยดังนี้

1. พ่อแม่และครอบครัว โดยพ่อแม่และครอบครัวจะเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการที่จะ สร้างทัศนคติให้กับบุคคล ความรู้ ความเข้าใจและความรู้สึกที่มีต่อสิ่งรอบข้างของเด็กจึงเกิดจากพ่อแม่และครอบครัวและเด็กจะมีพฤติกรรมที่เลียนแบบและเกิดการเรียนรู้จากพ่อแม่และแม่

2. ครูและโรงเรียน โดยครูและโรงเรียนเป็นแหล่งที่สำคัญในการสร้างทัศนคติของบุคคล อีกแหล่งหนึ่ง เนื่องจากโรงเรียนเป็นแหล่งที่ใช้ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ต่อบุคคลผ่านการเรียน การสอนและการทำกิจกรรมต่าง ๆ และสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะมีผลกระทบต่อ โดยตรงต่อองค์ประกอบด้านพุทธิปัญญาและความรู้สึกของบุคคลอันเป็นพื้นฐานของทัศนคติต่อไป

3. กลุ่มเพื่อน โดยกลุ่มเพื่อนจะมีผลต่อทัศนคติของบุคคล เนื่องจากเมื่อบุคคลรวมกลุ่มกัน กลุ่มจะมีรูปแบบของความคิดเห็นและพฤติกรรมเฉพาะ ซึ่งสมาชิกของกลุ่มจะต้องยึดถือปฏิบัติ ตาม นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนยังเป็นแหล่งแลกเปลี่ยนความรู้ ความรู้สึกและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ของบุคคลอันจะส่งผลต่อทัศนคติของบุคคลต่อเรื่องราวต่าง ๆ ในองค์กร

องค์ประกอบของทัศนคติ

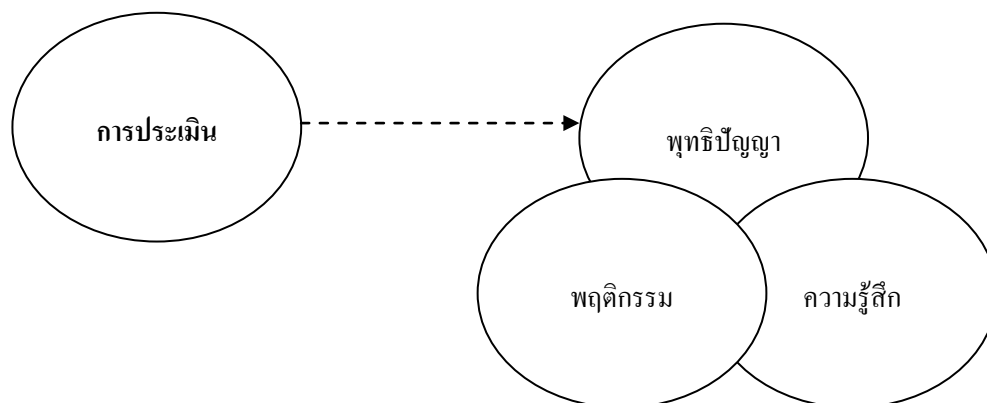
ทัศนคติจะประกอบด้วยองค์ประกอบที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ 3 ประการด้วยกัน คือ

1. การเกิดพุทธิปัญญาหรือความรู้ความเข้าใจ (Cognitive) ซึ่งองค์ประกอบด้านการรับรู้ จะเกิดจากการได้รับความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนก่อให้เกิดเป็นความรู้และความเข้าใจ ซึ่งส่งผลต่อความรู้สึกของบุคคลและแสดงออกมาในรูปของความเชื่อ และความเชื่อที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อการแสดงออกพฤติกรรมที่แตกต่างกัน

2. ความรู้สึก (Affective) องค์ประกอบด้านความรู้สึกอาจทำได้ทั้งก่อนที่จะมีความรู้ และประสบการณ์ต่อสิ่งใด ๆ หรือเกิดความรู้สึกก่อนที่จะเกิดความรู้ความเข้าใจหรือมีประสบการณ์ ต่อสิ่งนั้นก็ได้ ซึ่งจะแสดงออกมาในรูปของความกลัว ความชอบ ความโกรธ ความเกลียด อันเป็นการสะท้อนความรู้สึกในใจ

3. พฤติกรรมที่จะแสดงออก (Behavior) องค์ประกอบด้านพฤติกรรมอาจเกิดขึ้นเมื่อมีความรู้สึกต่อสิ่งใด ๆ แล้วก็จะส่งผลต่อการกระทำในการตอบสนองความรู้สึกนั้น ซึ่งแสดงถึงความโน้มเอียงหรือเจตนาที่จะเชื่อของผู้บริโภคหรือเกิดขึ้นหลังจากมีความรู้ความเข้าใจต่อสิ่งนั้น ซึ่งจะเป็นเหตุผลให้เกิดการกระทำ

นอกจากองค์ประกอบดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จะพบว่าการประเมิน (Evaluation) จะเป็นองค์ประกอบกลางของทัศนคติ และการประเมินจะประกอบด้วยความเชื่อมโยงของระดับความชอบหรือไม่ชอบ ความรู้สึกดีหรือไม่ดีที่มีต่อเป้าหมาย เมื่อใช้แสดงทัศนคติทางบวกหรือทางลบก็จะต้องใช้การประเมินเข้ามาประกอบด้วย รายละเอียดเพิ่มเติมดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 องค์ประกอบของทัศนคติ (ฉัตรยาพร เสมอใจ, 2550, หน้า 107)

และ ชูชัย สมितिไกร (2553, หน้า 181-182) ที่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทัศนคติที่มีสามองค์ประกอบ แนวคิดนี้ระบุว่าทัศนคติจะต้องประกอบด้วย องค์ประกอบ 3 องค์ประกอบคือ

1.1 องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive component) หมายถึง ความเชื่อ ความรู้ ความคิดและความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติ

1.2 องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective component) หมายถึง ความรู้สึกด้านบวก หรือลบที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติ

1.3 องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) หมายถึง แนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติต่อที่หมายของทัศนคติ

2. ทัศนคติที่มีสององค์ประกอบ แนวคิดนี้ระบุว่าทัศนคติจะประกอบด้วย 2 องค์ประกอบคือองค์ประกอบด้านปัญญา ซึ่งหมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าที่หมายของทัศนคติ จะเป็นตัวส่งเสริมหรือขัดขวางการบรรลุถึงค่านิยมต่าง ๆ ของบุคคล และองค์ประกอบด้านความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลมีเมื่อถูกกระตุ้น โดยที่หมายของทัศนคติ และองค์ประกอบทั้ง 2 นี้ จะร่วมกันกำหนดว่าบุคคลมีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ อย่างไร

3. ทัศนคติเพียงองค์ประกอบเดียว แนวคิดนี้ระบุว่าทัศนคติมีเพียงองค์ประกอบเดียว คือ องค์ประกอบด้านความรู้สึก กล่าวคือ ทัศนคติเป็นความรู้สึกในทางบวกหรือลบที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติ

ดังนั้นทัศนคติเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการปรับตัวของมนุษย์และมีหน้าที่หลายประการดังนี้ (ชูชัย สมทิธิไกร, 2553, หน้า 182-183)

1. หน้าที่ให้ความรู้ (Knowledge function) ซึ่งทัศนคติจะช่วยให้บุคคลเข้าใจโลกที่แวดล้อมตัวของบุคคลนั้น ๆ
2. หน้าที่ที่จะนำไปสู่สิ่งที่ต้องการ (Instrumental function) หมายถึง การมีทัศนคติในระดับที่เหมาะสม และจะช่วยให้บุคคลได้รับรางวัลหรือหลีกเลี่ยงการลงโทษได้
3. หน้าที่แสดงค่านิยม (Value expressive function) หมายถึง การที่ทัศนคติจะเป็นสิ่งสะท้อนให้ทราบถึงค่านิยมของบุคคลในเรื่องต่าง ๆ
4. หน้าที่ป้องกันตนเอง (Ego defensive function) หมายถึง การที่ทัศนคติช่วยปกป้องมิให้บุคคลรู้สึกว่าคุณค่าตนเองอ่อนแอหรือถูกคุกคามมากเกินไป

สอดคล้องกับแนวคิดหน้าที่ของทัศนคติของฉัตรยาพร เสมอใจ (2550, หน้า 105) ที่กล่าวว่าทัศนคติเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อช่วยในการอำนวยความสะดวกในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ โดยอาศัยทัศนคติในการประเมินทางเลือกของตนเอง ดังนั้น ทัศนคติจึงมีหน้าที่ที่สำคัญ 4 ประการดังนี้

1. หน้าที่ที่มองเห็นประโยชน์เป็นสำคัญ (Utilitarian function) เป็นหน้าที่ที่มาจากการเรียนรู้แบบกำหนดเงื่อนไขในการกระทำและหลักของการให้รางวัลและการลงโทษ โดยเชื่อว่ามนุษย์จะเกิดทัศนคติได้จากการมองเห็นประโยชน์หรือโทษจากสิ่งนั้น ๆ คือมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งที่เป็นประโยชน์ที่ตนเองได้รับหรือมีทัศนคติทางลบต่อสิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกทางลบต่าง ๆ
2. หน้าที่ด้านคุณค่า (Value-expressive function) เป็นหน้าที่ในการแสดงตัวตนและค่านิยมของบุคคลซึ่งอธิบายได้ว่าบางครั้งทัศนคติอาจไม่ได้มาจากการรับรู้ถึงผลประโยชน์จากผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ทั้งหมด เป็นเพราะผลิตภัณฑ์นั้นสามารถสะท้อนถึงค่านิยมและความเป็นตัวของตัวเองของบุคคลมากกว่า
3. หน้าที่ด้านการปกป้องตนเอง (Ego-defensive function) เป็นทัศนคติที่บุคคลสร้างขึ้นเพื่อทำหน้าที่ปกป้องตัวตนและความรู้สึกของตนเองจากสภาพแวดล้อมภายนอกหรือความรู้สึกบางอย่างของตนเพื่อปกป้องตนเองจากความรู้สึกต่อต้านจากสภาพแวดล้อม
4. หน้าที่ด้านความรู้ (Knowledge function) เป็นทัศนคติที่เป็นกรอบสำหรับอ้างอิงที่บุคคลสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการตีความและทำความเข้าใจต่อสิ่งต่าง ๆ เมื่อผู้บริโภคมมีทัศนคติที่เป็นพื้นฐานหรือเมื่อมีข้อมูลใหม่ ๆ เข้ามา ก็จะทำความเข้าใจตามกรอบของทัศนคติเดิมที่มีอยู่เมื่อเวลาผ่านไปบุคคลมีการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น จะทำให้ผู้บริโภคมมีทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ที่หลากหลายมากยิ่งขึ้นและจะเป็นกรอบที่ช่วยให้ผู้บริโภคมเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น

จากหน้าที่ของทัศนคติดังกล่าวข้างต้นทำให้สามารถสรุปถึงเหตุปัจจัยที่มีผลต่อการกำหนดทัศนคติไว้ว่าทัศนคติต่อวัตถุเป้าหมายต่าง ๆ นั้นสามารถสร้างได้ ไม่ว่าจะเป็นบุคคล สิ่งของ สถานที่หรือสถานการณ์ เมื่อทัศนคติถูกสร้างขึ้นแล้วมีแนวโน้มที่จะมั่นคงหรือจะเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่าง ๆ ดังนั้นการเกิดทัศนคติ ส่วนหนึ่งมาจากสภาพแวดล้อมที่หล่อหลอมบุคคลให้นึกคิดและรู้สึกไปตามสภาพแวดล้อมดังกล่าว ดังจะสังเกตได้ว่าบุคคลที่มาจากพื้นเพเดียวกันมักจะมีทัศนคติที่ใกล้เคียงกัน แต่ไม่ได้เป็นการยืนยันเสมอไปว่าการได้รับข้อมูลรูปแบบเดียวกันจะก่อให้เกิดบุคคลที่มีทัศนคติที่เหมือนกันทั้งหมด ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดทัศนคติของบุคคลสามารถแบ่งออกเป็น 5 ประการ ได้ดังนี้ (ฉัตรยาพร เสมอใจ, 2550, หน้า 108-109)

1. ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ (Personality factor) เป็นลักษณะเฉพาะบุคคล มีทัศนคติพื้นฐานที่ทำให้คนเข้าใจง่าย มีทัศนคติที่ดีจะทำให้ยอมรับได้ง่าย และในทางตรงกันข้ามหากมีพื้นฐานที่ต่อต้าน มีทัศนคติในทางลบก็จะยอมรับได้ยาก
2. ประสบการณ์ในอดีต การให้ข้อมูลและทดลองใช้เพื่อให้เกิดประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ต้องทำการกระตุ้นต่อหลังจากที่เกิดทัศนคติให้ตัดสินใจซื้อ ทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ใด ๆ อาจเกิดจากประสบการณ์ตรงจากการเคยใช้หรือทดลองใช้ผลิตภัณฑ์ และประสบการณ์ของผู้บริโภคแต่ละรายที่มีต่อสินค้าหรือบริการ
3. อิทธิพลจากครอบครัวและเพื่อน โดยที่ค่านิยมพื้นฐานของทัศนคติมักจะได้รับอิทธิพลจากบุคคลใกล้ชิด เช่น ครอบครัวหรือเพื่อน โดยบุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวจะให้ข้อมูลข่าวสารแก่ผู้บริโภคทำให้สามารถสร้างทัศนคติได้และใช้เป็นแหล่งอ้างอิงในการสร้างทัศนคติได้
4. เครื่องมือทางการตลาด ไม่ว่าจะเป็นการตลาดทางตรงหรืออินเทอร์เน็ตในการให้ข้อมูลข่าวสารเพื่อสร้างภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์หรือองค์กร เพื่อให้เข้าถึงและจูงใจผู้บริโภคเฉพาะกลุ่มจนก่อให้เกิดทัศนคติได้
5. การเปิดรับข่าวสารผ่านสื่อต่าง ๆ สื่อมีความหลากหลายและเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากขึ้น การเลือกใช้สื่อที่เข้าถึงได้มีประสิทธิภาพและน่าเชื่อถือจะสร้างทัศนคติที่มั่นคงได้ รวมถึงขนาดของข้อมูลที่มาพอในการตัดสินใจที่จะส่งผลต่อการเปิดรับของผู้บริโภค ตลอดจนการประมวลผลและสร้างเป็นทัศนคติขึ้นมาได้
6. อิทธิพลทางสังคม กระแสสังคมส่งผลถึงความรู้สึกนึกคิดในการเกิดความชอบหรือไม่ชอบใด ๆ ก็ได้ หากบุคคลถูกปลูกฝังจากวัฒนธรรมเดียวกันและอยู่ในสังคมเดียวกัน มักจะมีทัศนคติที่คล้ายคลึงกัน

หลักการวัดทัศนคติ

การวัดทัศนคติ เป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก หรือเป็นลักษณะทางจิตใจ คุณลักษณะดังกล่าวมีการแปรเปลี่ยนได้ง่าย ไม่แน่นอน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดยังสามารถ โดยอาศัยหลักสำคัญดังนี้

1. ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น เกี่ยวกับการวัดทัศนคติ คือ 1) ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือทัศนคติของบุคคลนั้น 2) ทัศนคติเป็นการวัดทางอ้อม โดยวัดจากแนวโน้มของบุคคลที่แสดงพฤติกรรมออกมาหรือทำอย่างสม่ำเสมอ 3) แสดงออกในรูปของทิศทาง เช่น สนับสนุน คัดค้าน บอกระดับความมากน้อย ได้อีกด้วย
2. การวัดทัศนคติด้วยวิธีใดก็ตาม ประกอบด้วย 3 อย่าง คือ ตัวบุคคลที่ถูกวัด มีสิ่งเร้า เช่น การกระทำหรือเรื่องราวที่บุคคลจะแสดงทัศนคติตอบสนอง และสุดท้ายต้องการตอบสนอง ซึ่งจะออกมาเป็นระดับสูงต่ำ มากหรือน้อย สนับสนุนหรือคัดค้าน
3. สิ่งเร้าที่จะนำไปใช้เร้า หรือทำให้บุคคลแสดงทัศนคติที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกมา ที่นิยมใช้ คือ ข้อความวัดทัศนคติ ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้ตอบสนองออกเป็นระดับความรู้สึก เช่น มาก ปานกลาง น้อย
4. การวัดทัศนคติเพื่อทราบทิศทางและระดับความรู้สึกของบุคคลนั้น เป็นการสรุปผลจากการตอบสนองของบุคลากรจากรายละเอียด หรือแง่มุมต่าง ๆ
5. การวัดทัศนคติต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรง ของผลการวัดเป็นพิเศษ คือ ต้องตรงความเป็นจริงของบุคคล ทั้งในแง่ทิศทางและระดับช่วงของทัศนคติ

เกณฑ์ในการวัดทัศนคติ

สำหรับเทคนิควิธีที่ใช้วัดทัศนคติ นักจิตวิทยาได้พยายามศึกษาและพัฒนามาตั้งแต่สมัยเริ่มต้นที่มีความสนใจในเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีหนึ่งที่เป็นที่รู้จักและถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายก็คือมาตรวัดทัศนคติ ดังนั้นในหัวข้อนี้จึงเป็นการกล่าวถึงการวัดทัศนคติซึ่งอาจทำได้หลายวิธีดังนี้ (जारอง เงินดี, 2552, หน้า 78)

1. การสังเกต (Observation) เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ศึกษาทัศนคติโดยใช้ประสาทหูและตาเป็นสำคัญ การสังเกตเป็นวิธีการศึกษาพฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด แล้วนำข้อมูลที่สังเกตนั้น ไปอนุมานว่าบุคคลนั้นมีทัศนคติต่อสิ่งนั้นอย่างไร
2. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นวิธีการที่ผู้ศึกษาจะต้องออกไปสอบถามบุคคลนั้น ๆ ด้วยตนเอง โดยอาศัยการพูดคุย และผู้สัมภาษณ์จะต้องเตรียมวางแผนล่วงหน้าว่าจะสัมภาษณ์ในเรื่องใด เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด

3. แบบรายงานตนเอง (Self-report) เป็นวิธีการศึกษาทัศนคติของบุคคล โดยให้บุคคลนั้นเล่าความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นออกมาว่ารู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ดีหรือไม่ดี ซึ่งผู้เล่าจะบรรยายความรู้สึกนึกคิดของตัวเองออกมาตามประสบการณ์และความสามารถที่มีอยู่ซึ่งจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคล

มาตราวัดทัศนคติ

มาตราวัดทัศนคติ (Attitude scale) ประกอบด้วยข้อความหรือข้อคำถาม โดยทำหน้าที่เป็นตัวเร้าให้บุคคลแสดงความคิดเห็น หรือความรู้สึกออกมา ดังนั้นการวัดทัศนคติจะได้ผลถูกต้องหรือเชื่อถือได้ ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของข้อความที่ใช้ถาม โดยยึดหลักดังนี้

1. ใช้ข้อความที่กล่าวถึงเหตุการณ์ หรือเรื่องราวที่เป็นปัจจุบัน เพราะจะช่วยให้ทราบทัศนคติของบุคคลนั้น
2. หลีกเลี่ยงข้อความที่ถามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนั้น เพราะจะกลายเป็นการตอบสนองตอบความเป็นจริง ทำให้ไม่ทราบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลนั้น
3. ข้อความที่ต้องใช้คำตอบที่สามารถแปลความหมายได้ คือ สามารถบ่งบอกทิศทางและระดับความรู้สึกของบุคคลนั้น ข้อความที่ดีจึงควรถามความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งเหล่านั้น
4. ข้อความต้องเป็นปรนัย คือมีความชัดเจน มีความหมายแน่นอน ไม่วกวน ไม่กำกวม
5. ข้อความหนึ่ง ๆ ควรถามเพียงความคิดเห็นเดียว ถ้าหลายความคิดเห็นในข้อความเดียวกันจะกลายเป็นข้อความที่กำกวม
6. ข้อความควรเป็นลักษณะกลาง ๆ ไม่นิยมเอียงไปทางใดทางหนึ่ง เพื่อให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นไปทางบวกและลบ หลีกเลี่ยงคำบางคำ เช่น ทั้งหมดเสมอ ไม่เคยเลย เล็กน้อย เป็นต้น

วิธีของลิเคิร์ท (Likert)

วัดโดยใช้ข้อความเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งสอบถามความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อเรื่องนั้น และให้ตอบสนองข้อความนั้น อาจจะให้เห็นด้วยหรือพอใจ หรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น หรือแสดงความไม่แน่ใจกับข้อความนั้น โดยทำการกำหนดระดับ (Scale) ของการตอบสนองในแต่ละข้อความ ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

ดังนั้นจากแนวคิดและทฤษฎีทัศนคติ สามารถสรุปได้ว่าทัศนคติคือความรู้สึกซึ่งอาจจะเป็นไปในทางบวกหรือทางลบที่บุคคลมีต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัวไม่ว่าจะเป็นคน สิ่งของ สถานการณ์ หรือสถาบันก็ได้ มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการคือ 1) ส่วนของความรู้ความเข้าใจ (Cognitive) 2) ส่วนของความรู้สึก (Affective) และ 3) ส่วนของพฤติกรรมที่จะแสดงออก (Behavior) มีสาเหตุจากการเกิดทัศนคติหลายด้านข้อมูลด้วยกัน ได้แก่ ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ (Personality factor) ประสบการณ์ในอดีต อิทธิพลจากครอบครัวและเพื่อน เครื่องมือทางการตลาดต่าง ๆ การเปิดรับข่าวสารผ่านสื่อและอิทธิพลทางสังคมและสามารถทราบทัศนคติของแต่ละบุคคลได้จากการสังเกต (Observation) การสัมภาษณ์ (Interview) และแบบรายงานตนเอง (Self-report) ซึ่งจากแนวคิดและทฤษฎีทัศนคติที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้จะนำไปกำหนดเป็นกรอบแนวคิดเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations ASEAN) หรือประชาคมอาเซียน

ประชาคมอาเซียน ASEAN Community มีวัตถุประสงค์คือ เร่งรัดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางสังคมและการพัฒนาวัฒนธรรมในภูมิภาค และส่งเสริมสันติภาพและเสถียรภาพในภูมิภาค โดยการเคารพหลักความยุติธรรมและหลักนิติธรรมในการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในภูมิภาค ตลอดจนยึดมั่นในหลักการแห่งกฎบัตรสหประชาชาติ เพิ่มอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคม การพัฒนาวัฒนธรรมในกลุ่มประเทศสมาชิก และการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงในพื้นที่ และเป็นการเปิดโอกาสให้คลายข้อพิพาทระหว่างประเทศสมาชิกอย่างสันติคือเพื่อที่ประเทศสมาชิกจะได้มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน โดยจะมีรูปแบบคล้าย ๆ กลุ่ม Euro Zone (ยูโร โซน) การรวมตัวเป็นกลุ่มก่อนจะทำให้มีอำนาจต่อรองต่าง ๆ กับคู่ค้าอันหมายถึงประเทศอื่นๆ นอกอาเซียนได้มากขึ้นและส่งเสริมให้การนำเข้าและส่งออกของชาติในอาเซียนเสรีมากขึ้น โดยการรวมตัวประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จะมีผลอย่างเป็นทางการในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ASEAN Community และกฎบัตรอาเซียนกัน

ASEAN Community

ASEAN ย่อมาจาก The Association of Southeast Asian Nations คือการรวมตัวของชาติอาเซียน 10 ประเทศในปัจจุบันเข้าด้วยกัน ได้แก่ ไทย พม่า ลาว เวียดนาม มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ กัมพูชา และบรูไน เพื่อความเข้าใจขั้นพื้นฐานของ ASEAN Community

คำว่า “One vision, One identity, One community” อยู่ตรงป้ายในตอนต้น ประโยคนี้เป็นคำขวัญของประชาคมอาเซียน หมายถึง “หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งอัตลักษณ์ และหนึ่งประชาคม” แต่กว่าที่พวกเรา 10 ประเทศจะก้าวไปสู่จุดนั้นได้ เราจำเป็นต้องผ่านประตู 3 บานสำคัญ ได้แก่

1. Peace (สันติภาพ) การร่วมมือร่วมใจกัน เพื่อรักษาอาเซียนของเราให้ปลอดภัยจากผู้ก่อการร้าย โจรสลัด การค้ายา หรือสิ่งที่ไม่ถูกกฎหมายอื่น ๆ ที่สำคัญคืออาเซียนเราจะไม่ขัดแย้งกันเอง เพื่อความสงบสุขของทุกคน

2. Prosperity (ความเจริญรุ่งเรือง) หลังจากที่เรายู่กันอย่างสันติสุขแล้ว สิ่งที่จะตามมาก็คือ การพัฒนาเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง ดึงดูดการลงทุนจากภูมิภาคอื่น ๆ ทั่วโลก ธุรกิจจะเติบโตขึ้น เกิดอาชีพและโอกาสใหม่ ๆ มากมาย สายอาชีพบางกลุ่มสามารถเคลื่อนย้ายไปทำที่ประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคอาเซียนได้ การเกษตรกรรมได้รับการพัฒนา เกษตรกรได้รับผลประโยชน์มากขึ้น ประชากรในภูมิภาคมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น การคมนาคมที่สะดวกสบาย การเข้าถึงเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เชื่อมต่อกับคนทั่วโลก และมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในยามที่เพื่อนบ้านมีปัญหา

3. People (ประชาชน) ถือเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของการรวมประชาคม โดยที่ส่วนบริหารของอาเซียนต่างทำงานหนักเพื่อเป็นหลักประกันว่าประชาชนจะมีความสุขและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เช่น การรักษาสันติภาพ ช่วยเหลือกันยามเกิดภัยพิบัติ ต่อสู้กับโรคระบาด หาวิธีให้ประชาชนในประชาคมอาเซียนเข้าใจและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน หาทางให้ครอบครัวมั่นคงและอบอุ่น เป็นต้น

ถึงแม้เราจะเพิ่งเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนนี้ ก็สามารถเริ่มปรับตัวให้เข้ากับสถานะใหม่นี้ได้โดยเริ่มจากสิ่งง่าย ๆ เช่น สร้างเพื่อนใหม่จากประเทศอื่น ๆ ในอาเซียน เรียนรู้ภาษา ศึกษาประวัติศาสตร์ของประเทศเพื่อนบ้าน เป็นต้น สุดท้ายก็เพื่อจะได้ภูมิใจในความเป็นประชาคมอาเซียนและช่วยกันพัฒนาเพื่อก้าวสู่ออนาคตต่อไป ซึ่งอันที่จริงแล้วประตูต่าง ๆ ที่มีเนื้อหาครบถ้วนของปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมืออาเซียน

(Declaration of ASEAN Concord II หรือ Bali Concord II) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า กฎบัตรอาเซียน

นโยบายท้องถิ่นและแนวทางการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียน สามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

1. นโยบายกระทรวงมหาดไทยเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียน
กระทรวงมหาดไทย นับว่ามีบทบาทสำคัญในการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนให้กับกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีแนวทางหรือนโยบายของท้องถิ่นเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกของประชาคมอาเซียนไว้ ดังนี้ (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2557)

1. การดำเนินการกิจกรรมต่างๆ ของ สด.ตามกลไกของ มท. ในการเป็นสมาชิก การรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียน มีรายละเอียด ดังนี้

1.1 คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 101/ 2556 เรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการของ กระทรวงมหาดไทยในการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 โดยมี ปมท. เป็นประธาน คณะกรรมการ และมี สด. เป็นคณะกรรมการ

1.2 คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 105/ 2556 เรื่องแต่งตั้งคณะทำงานของ กระทรวงมหาดไทยในการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 มีรายละเอียดย่อย ดังนี้

1.2.1 คณะทำงานขับเคลื่อน ในภาพรวม โดยมี ร.ปมท. ที่ได้รับมอบหมาย เป็นประธานคณะทำงาน และมี ผอ.สน.พส. เป็นคณะทำงาน

1.2.2 คณะทำงานด้านบุคลากร โดยมี นายนิสิต จันท์สมวงศ์ ผู้ตรวจราชการ มท. เป็นหัวหน้าคณะทำงาน และมี ผอ.กจ. เป็นคณะทำงาน

1.2.3 คณะทำงานด้านระเบียบกฎหมาย โดยมี ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย มท. เป็น หัวหน้าคณะทำงาน และมี ผอ.สน.กม. เป็นคณะทำงาน

1.2.4 คณะทำงานด้านการสร้างความรู้ ความเข้าใจในอาเซียน โดยมี ที่ปรึกษาด้าน ความมั่นคง มท. เป็นหัวหน้าคณะทำงาน และมี ผอ.สวท. (สน.พส.) เป็นคณะทำงาน

2. การดำเนินการตามกิจกรรมต่าง ๆ ยุทธศาสตร์การเข้าสู่อาเซียน ซึ่งมี 8 ยุทธศาสตร์ ตามคณะมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของสินค้า บริการ การค้าและการลงทุน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาคุณภาพชีวิตและการคุ้มครองทางสังคมเพื่อให้ประชาชน ได้รับการคุ้มครอง

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์เพื่อให้โครงสร้างพื้นฐานมีความเชื่อมโยงและมีขีดความสามารถในการรองรับและมีกฎระเบียบที่อำนวยความสะดวกทั้งการค้า

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้มีมาตรฐานการศึกษาอาเซียน รวมทั้งทักษะฝีมือและภาษา

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนากฎหมายและกฎระเบียบ เพื่ออำนวยความสะดวก ด้านการค้า การลงทุนรวมทั้งปกป้องผลประโยชน์และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การสร้างความรู้ ความเข้าใจและความตระหนักถึงความสำคัญ ของอาเซียนเพื่อให้ประชาชนทั่วไป ผู้ประกอบการเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าใจและตระหนักถึงการเป็น ประชาคมอาเซียน

ยุทธศาสตร์ที่ 7 การเสริมสร้างความมั่นคง เน้นการสร้างความร่วมมือ สร้างพันธมิตร การบริหารจัดการพื้นที่ชายแดนทั้งทางบก ทางทะเล รวมถึงการสร้างปัจจัยสนับสนุนต่าง ๆ

ยุทธศาสตร์ที่ 8 การเพิ่มศักยภาพของเมืองเพื่อเชื่อมโยง โอกาสจากอาเซียน เพื่อให้เมืองมีศักยภาพที่จะเชื่อมโยงสมาชิกอาเซียน

โครงการศึกษาและการเป็นสมาชิกของกระทรวงมหาดไทย เป็นการศึกษาโอกาสและผลกระทบของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อกระทรวงมหาดไทยแบบบูรณาการในการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียน โดยแผนยุทธศาสตร์กระทรวงมหาดไทย พ.ศ. 2560-2564 จัดทำขึ้นเพื่อให้กระทรวงมหาดไทย มีทิศทางการ เน้นงานที่ชัดเจน สอดคล้องเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) นโยบายรัฐบาลและบริบทที่เกี่ยวข้องรวมทั้งสามารถขับเคลื่อน การดำเนินงานและการติดตามประเมินผลได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุผลสัมฤทธิ์ มีรายละเอียดแผนยุทธศาสตร์ กระทรวงมหาดไทย พ.ศ. 2560-2564 ดังนี้

1. การเสริมสร้างสังคมเข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก

1.1 หมู่บ้าน/ ชุมชนมีความเข้มแข็ง ประชาชนพึ่งตนเอง ได้ เศรษฐกิจฐานรากได้รับการพัฒนา

1.1.1 ส่งเสริมการสร้างสัมมาชีพชุมชน

1.1.2 สร้างและพัฒนาผู้นำสัมมาชีพ

1.1.3 พัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

1.1.4 เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อเพิ่มมูลค่าอย่างเป็นระบบครบวงจร โดยเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวในพื้นที่

1.1.5 สนับสนุนการกระจายผลิตภัณฑ์ชุมชนเพื่อพัฒนา เศรษฐกิจฐานราก

1.1.6 พัฒนาระบบบริหารจัดการกองทุนชุมชนตามหลัก ธรรมภิบาล

เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจฐานราก

1.1.7 ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของ

ทุกภาคส่วน

1.2 ผู้ด้อยโอกาสได้รับ โอกาสเข้าถึงบริการทางสังคมเพิ่มขึ้น

1.2.1 กระจายการถือครองและการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเป็นธรรม

1.2.2 สร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรม โดยคำนึงถึงเรื่องอารยะสถาปัตยกรรม

ที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตของเด็ก ผู้สูงวัย ผู้พิการและทุพพลภาพ

1.2.3 จัดบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อผู้ด้อยโอกาส

- 1.2.4 ส่งเสริมการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของประชาชนที่มีฐานะยากจน
ในระดับพื้นที่
- 1.2.5 พัฒนาระบบไฟฟ้า ประปา เพื่อช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสทางสังคม
2. การเพิ่มศักยภาพการพัฒนาสภาพแวดล้อมสู่นาคต
- 2.1 ทรัพยากรธรรมชาติได้รับการจัดการอย่างเหมาะสม สิ่งแวดล้อมมีคุณภาพ
- 2.1.1 พัฒนาระบบการบริหารจัดการที่ดินให้เกิดความคุ้มค่าและเกิดประโยชน์
สูงสุดต่อการพัฒนาประเทศ
- 2.1.2 ส่งเสริมการดูแลที่สาธารณประโยชน์ให้เกิดประโยชน์สูงสุด
- 2.1.3 ปรับปรุงแผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐแบบบูรณาการ (One map)
- 2.1.4 บริหารจัดการขยะมูลฝอยชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ
- 2.1.5 บริหารจัดการน้ำเสียอย่างเป็นระบบ
- 2.1.6 ปรับปรุงแหล่งน้ำสาธารณะและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของประชาชน
- 2.1.7 เสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการอนุรักษ์ฟื้นฟู และป้องกัน
การทำลายทรัพยากรธรรมชาติ
- 2.2 ประชาชนมีศักยภาพรับมือภัยพิบัติ ส่งผลให้ความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สิน
ลดลง
- 2.2.1 บูรณาการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณภัยระหว่างหน่วยงาน และเครือข่าย
ต่าง ๆ ด้วยการเตรียมพร้อมของชาติ ตั้งแต่ในภาวะปกติ โดยมีการประสานสอดคล้อง บูรณาการ
และส่งเสริมกันอย่างมี เอกภาพ
- 2.2.2 เสริมสร้างศักยภาพขององค์กรและชุมชนในการจัดการความเสี่ยงจาก
สาธารณภัย
- 2.2.3 เสริมสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยและการจัดการความเสี่ยงจากสาธารณ
ภัยให้กับประชาชน
- 2.2.4 วางผังเมืองและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อบริหารจัดการพื้นที่เสี่ยงจากภัยพิบัติ
รวมทั้งการแก้ไขปัญหาระบบ
- 2.2.5 พัฒนาระบบและโครงสร้างพื้นฐานด้านจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ เพื่อ
ความต่อเนื่องของการพัฒนา
- 2.2.6 กำหนดมาตรฐานความปลอดภัยด้านอาคารและเครื่องเล่น

3. การเสริมสร้างความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงภายใน

3.1 ประชาชนในชาติมีความหวงแหนธำรงรักษาไว้ซึ่งสถาบันหลักของชาติ และเกิดความสามัคคีกันที่ขึ้นในสังคม

3.1.1 ปกป้องและเชิดชูสถาบันหลักของชาติ

3.1.2 ขยายผลโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริเพื่อเสริมสร้างการพัฒนาพื้นที่

3.1.3 ส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

3.1.4 เสริมสร้างวิถีชีวิตตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

3.1.5 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการสร้างความปรองดองสามัคคี บนพื้นฐานความแตกต่างทางความคิด

3.2 สังคมมีความสงบเรียบร้อย มั่นคง และ มีความพร้อมรับมือภัยคุกคามในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ

3.2.1 สร้างภูมิคุ้มกันและสนับสนุนการป้องกันภัยคุกคามความมั่นคงในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ

3.2.2 เสริมสร้างความร่วมมือในการบริหารจัดการความมั่นคงตามแนวชายแดน

3.2.3 แก้ไขปัญหาและสร้างโอกาสการพัฒนาในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

3.2.4 เพิ่มขีดสมรรถนะเรือข้ามพรมแดนขององค์กรให้พร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงด้านความมั่นคง

3.2.5 เสริมสร้างศักยภาพการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันตนเอง

3.2.6 ส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมของจังหวัดและอำเภอเพื่อพัฒนามาตรฐานการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงเชิงพื้นที่ที่เป็นสากลและทันสมัย

3.2.7 พัฒนาระบบการเตรียมความพร้อม การเผชิญเหตุการบัญชาการเหตุการณ์ และการบริหารความต่อเนื่องเมื่อเกิดเหตุที่ส่งผลกระทบต่อสาธารณสุขขนาดใหญ่ระดับชาติ

3.2.8 สร้างความสัมพันธ์และความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนาตามกรอบความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ภูมิภาคและนานาชาติ

3.3 ระบบข้อมูลมีความถูกต้องเชื่อถือได้ และถูกนำไปใช้ในการพัฒนาประเทศ

3.3.1 ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีดิจิทัลไปใช้ในการปรับปรุงระบบข้อมูลบุคคลและข้อมูลเพื่อการพัฒนา

3.3.2 พัฒนาระบบฐานข้อมูลกลาง (One info) โดยเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์/ เทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาประเทศ

3.3.3 พัฒนาคัดลอกข้อมูลสำหรับการใช้ในการตัดสินใจของผู้บริหาร และการรับมือกับสถานการณ์ความมั่นคงภายใน

4. การวางรากฐานการพัฒนาองค์กรอย่างสมดุล

4.1 องค์กรมีการบริหารจัดการที่ดี และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเข้มแข็ง

4.1.1 ปรับโครงสร้างและกลไกการดำเนินงานให้สนับสนุนการบริหารราชการจังหวัดแบบบูรณาการ

4.1.2 เพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานและการให้บริการประชาชนในรูปแบบดิจิทัล (Digital service) และบริการเบ็ดเสร็จ (One stop service)

4.1.3 เพิ่มช่องทางการเข้าถึงบริการภาครัฐและปรับปรุงการอำนวยความสะดวกโดยเพิ่มบทบาทการแก้ไขปัญหาแทนการส่งต่อปัญหา

4.1.4 ป้องกันการทุจริตโดยส่งเสริมให้ประชาชนและภาคี การพัฒนามีส่วนร่วมในการดำเนินงาน

4.1.5 พัฒนาระบบบริหารจัดการองค์กร โดยยึดหลักธรรมาภิบาลและเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

4.1.6 ปรับปรุงกฎหมาย/ระเบียบในความรับผิดชอบให้มีความชัดเจนเป็นปัจจุบันและเอื้อต่อการปฏิบัติงานขององค์กร

4.1.7 พัฒนารูปแบบการประชาสัมพันธ์และระบบการสื่อสารสองทางที่มีความรวดเร็วและเชื่อถือได้

4.1.8 ขับเคลื่อนการสร้างอัตลักษณ์การดำเนินงาน (V-happy) ให้เป็นรูปธรรม

4.1.9 พัฒนาขีดความสามารถบุคลากรให้เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง สร้างอัตลักษณ์บุคลากร (Pithak) และจัดสรรอัตรากำลังให้เหมาะสมกับภารกิจและพื้นที่

4.1.10 เพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานและการบริหารจัดการงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคำนึงถึงการสร้างแรงจูงใจ และการสร้างความเท่าเทียมในพื้นที่

5. การพัฒนาภูมิภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ

5.1 พื้นที่ภูมิภาคมีขีดความสามารถในการแข่งขัน เมืองมีการพัฒนาอย่างเป็นมาตรฐานสู่ระดับสากล

5.1.1 พัฒนาผังเมืองที่มีประสิทธิภาพ โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

5.1.2 พัฒนาระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญเพื่อมุ่งไปสู่ความเป็นเมืองน่าอยู่

5.1.3 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรองรับการพัฒนาของภูมิภาคและเมือง

5.1.4 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ในการพัฒนาเศรษฐกิจระดับภูมิภาค และเมือง

5.2 พื้นที่เศรษฐกิจเฉพาะเป้าหมายมีขีดความสามารถในการแข่งขันสอดคล้องกับ ศักยภาพของพื้นที่

5.2.1 พัฒนาเมือง โครงสร้างพื้นฐาน และสภาพแวดล้อม เพื่อเพิ่มศักยภาพการพัฒนา เศรษฐกิจของพื้นที่เฉพาะในรูปแบบต่าง ๆ

5.2.2 พัฒนาระบบการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุน

5.3 องค์กรมีแผนงาน/ โครงการที่ตอบสนองความต้องการของประชาชน

5.3.1 พัฒนารูปแบบการจัดทำแผนพัฒนาระดับพื้นที่ให้เชื่อมโยงกันในทุกระดับ รวมทั้งบูรณาการการจัดทำงบประมาณเข้าไว้ด้วยกัน (One plan)

5.3.2 เสริมสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการวางแผน พัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่

ตารางที่ 1 ผลกระทบของการรวมกลุ่มประชาคมอาเซียนต่อจังหวัดสมุทรปราการ
(จังหวัดสมุทรปราการ, 2560)

แนวโน้มการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	ภารกิจของจังหวัดสมุทรปราการ	ผลกระทบ
1. การขยายตัวด้านการค้า การลงทุน และการบริการ รวมทั้ง การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรี และความเจริญเติบโตของท้องถิ่น และชุมชน	1.1 การส่งเสริมด้านการค้าและการลงทุน การสนับสนุนให้นักลงทุนเข้ามาประกอบกิจการ ตั้งสถานประกอบการและ โรงงานอุตสาหกรรม	ปัญหาการพัฒนาศักยภาพของแรงงานจากการที่มีต่างชาติเข้ามาลงทุน จัดตั้งสถานประกอบการทั้งด้านการผลิตและบริการมากขึ้นทำให้เกิดปัญหาขาดแคลนแรงงานฝีมือและแรงงานเฉพาะด้านที่ต้องใช้ความรู้ ความชำนาญงานเฉพาะ
	1.2 การพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม	ปัญหาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ปัญหาล้างแควหรือมลภาวะ เป็นพิษจาก โรงงานอุตสาหกรรม จำเป็นต้องมีมาตรการที่เข้มงวดและกระตุ้นจิตสำนึกผู้ประกอบการในการมีส่วนร่วม

ตารางที่ 1 (ต่อ)

แนวโน้มการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน	ภารกิจของจังหวัดสมุทรปราการ	ผลกระทบ
	1.3 การรักษาความสงบเรียบร้อย และความมั่นคงภายใน	<p>ปัญหาการแข่งขันทางธุรกิจ การเปิดเสรีการค้าอาเซียน ทำให้สินค้าราคาต่ำหรือคุณภาพดี จากต่างประเทศเข้ามาจำนวนมาก ทำให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาด ย่อมได้รับผลกระทบทั้งในเชิง ได้เปรียบและเสียเปรียบในด้านการ แข่งขันทั้งการตลาดและการผลิต</p> <p>ปัญหาผลกระทบด้านแรงงาน การขยายตัวทางเศรษฐกิจของ จังหวัดก่อให้เกิดการหลั่งไหลและ เคลื่อนย้ายถิ่นฐานแรงงานต่างด้าว ทั้งที่ผิดกฎหมายและถูกกฎหมาย จากประเทศเพื่อนบ้านซึ่งนำไปสู่ ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาชุมชน แออัด และปัญหาสุขภาพจิต</p> <p>ปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่ เกิดจากการเข้ามาลงทุนของนัก ลงทุนจากต่างประเทศโดยเฉพาะ ประเทศเพื่อนบ้าน อาจเกิดปัญหา การลักลอบสินค้าต้องห้ามหรือผิด กฎหมายที่แอบแฝงมากับการลงทุน การประกอบธุรกิจข้ามชาติ</p>
	1.4 การบูรณาการการบริหาร จัดการระหว่างหน่วยงานของทาง ราชการในระดับจังหวัดและใน ระดับท้องถิ่นและชุมชน	<p>ปัญหาด้านการบริหารงาน การเข้าเป็นประชาคมอาเซียน ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการพัฒนา พื้นที่และชีวิตความเป็นอยู่ของ สังคมและชุมชน ส่วนราชการใน ระดับจังหวัดจะต้องมีการเตรียมการ วางแผนรองรับการเปลี่ยนแปลง</p>

ตารางที่ 1 (ต่อ)

แนวโน้มการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน	ภารกิจของจังหวัดสมุทรปราการ	ผลกระทบ
2. การพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐานทางด้านโลจิสติกส์	2.1 การพัฒนาโครงสร้างทาง กายภาพ การใช้ประโยชน์ที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	<p>โดยเร่งรัดบทบาททวนศักยภาพการ พัฒนาและยุทธศาสตร์การพัฒนา ชุมชนและท้องถิ่นให้ในทิศทาง เดียวกัน</p> <p>การขยายตัวของเมือง การขยายตัวทางเศรษฐกิจส่งผล ต่อโครงสร้างพื้นฐานทั้งการ คมนาคม การขนส่ง การจัดเก็บ และกระจายสินค้า การเกิดธุรกิจ สองข้างเส้นทางคมนาคม การย้าย ถิ่นฐานของแรงงาน มีผลต่อการวาง ผังเมืองเพื่อรองรับการขยายตัวทาง ธุรกิจ แหล่งชุมชนเกิดใหม่ ระบบ การบำบัดของที่อยู่อาศัย เพื่อให้เป็น ชุมชนที่น่าอยู่</p> <p>ความต้องการด้านสาธารณูปโภค การขยายตัวของการค้าและการ ลงทุนทำให้สถานประกอบการ มีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ ระบบสาธารณูปโภค การบริการ ทางการแพทย์ สถานพักผ่อน หย่อนใจ ที่จะต้องเพียงพอต่อ ความต้องการ</p>

ตารางที่ 1 (ต่อ)

แนวโน้มการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน	ภารกิจของจังหวัดสมุทรปราการ	ผลกระทบ
	2.2 การปรับปรุงและพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานทางด้าน โลจิสติกส์	ผลกระทบด้านการจราจรและการ เชื่อมโยงโลจิสติกส์ การเปิดเสรีทางการค้าทำให้มี นักลงทุนต่างชาติเข้ามาในไทยมาก ขึ้นซึ่งโลจิสติกส์เป็นปัจจัยสำคัญที่ เอื้ออำนวยประโยชน์แก่นักลงทุน การปฏิบัติตามกฎระเบียบต่าง ๆ
3. การพัฒนาความเข้มแข็ง ทางด้านวัฒนธรรมและ ขนบธรรมเนียมประเพณีของ สังคม	การส่งเสริมการรักษา ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรม การ พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน และการพัฒนาความเจริญเติบโต อย่างยั่งยืนภายใต้เศรษฐกิจแบบ พอเพียง	ผลกระทบทางด้านขนบธรรมเนียม และวัฒนธรรมอันดีงาม รูปแบบวิถีการดำเนินชีวิตภายใต้ การรวมกลุ่มประชาคมอาเซียน ของสังคมและชุมชน วัฒนธรรม การบริโภคและค่านิยมของสังคม มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลง ไปจากเดิม จำเป็นต้องสร้าง ภูมิคุ้มกันทางสังคมให้ยึดถือ แบบอย่างการดำเนินชีวิตภายใต้ เศรษฐกิจแบบพอเพียง ส่งเสริม การรักษาไว้ซึ่งขนบธรรมเนียม ประเพณีของท้องถิ่น ให้ ความสำคัญกับการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมและสืบสานจารีต ประเพณีที่ดั้งเดิมของสังคม

**แนวความคิดเกี่ยวกับความรู้กฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ของสมาชิกสมาคมประชาชาติ
แห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้**

แม้อาเซียนจะมีได้มีสนธิสัญญาหรือกฎบัตรมาตั้งแต่ต้น แต่เมื่อเวลาผ่านไปอาเซียนก็ได้
พัฒนาความร่วมมือโดยอาศัยฐานในทางกฎหมายระหว่างประเทศมากขึ้น เช่น การที่สมาชิกอาเซียน
ได้จัดทำสนธิสัญญาและร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty of amity and

Cooperation in Southeast Asia 1976 หรือ TAC) ซึ่งก็เป็นการนำหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่เดิมแล้วมาเน้นย้ำระหว่างรัฐในภูมิภาค มีการร่วมประชุมเพื่อช่วยกันจัดตั้ง โครงสร้างอาเซียน รวมถึงกฎหมายและแผนงานต่าง ๆ ที่จะนำมาพัฒนาสมาชิกประชาคมอาเซียนดังนี้

1. โครงสร้างของอาเซียน (ASEAN structure)

1.1 ที่ประชุมสุดยอดอาเซียน (ASEAN Summit) ประกอบด้วยประมุขของรัฐ หรือหัวหน้ารัฐบาล ของประเทศสมาชิก มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายสูงสุดและแนวทางการร่วมมือของอาเซียน และตัดสินใจในเรื่องที่มีการนำเสนอต่อที่ประชุมสุดยอดอาเซียน โดยประเทศสมาชิกซึ่งเป็นประธานอาเซียนเป็นเจ้าภาพจัดการประชุม 2 ครั้งต่อปี หรือเรียกประชุมพิเศษหรือเฉพาะกิจเมื่อมีความจำเป็น

1.2 คณะมนตรีประสานงานอาเซียน (ASEAN Coordinating Council) ประกอบด้วยรัฐมนตรีต่างประเทศของประเทศสมาชิกอาเซียน มีหน้าที่ในการเตรียมการประชุมของที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ประสานการอนุวัติความตกลงและข้อตัดสินใจของที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ประสานงานกับคณะมนตรีประชาคมอาเซียนต่างๆ ดูแลการดำเนินงานและกิจการต่าง ๆ ของอาเซียนในภาพรวม โดยคณะมนตรีประสานงานอาเซียนจะมีการประชุมกันอย่างน้อย 2 ครั้งต่อปี

1.3 คณะมนตรีประชาคมอาเซียน (ASEAN Community Councils) ประกอบด้วยคณะมนตรีประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน คณะมนตรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และคณะมนตรีประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน มีหน้าที่ในการประสานงานและติดตามการทำงานตามนโยบายของแต่ละเสาหลัก ประสานการปฏิบัติงานของสาขาต่าง ๆ ที่อยู่ในขอบข่ายการดำเนินงานของตนและในประเด็นซึ่งคาบเกี่ยวกับคณะมนตรีประชาคมอื่น ๆ และเสนอรายงานและข้อเสนอแนะต่อที่ประชุมสุดยอดอาเซียนเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในขอบข่ายการดำเนินงานของตน โดยคณะมนตรีประชาคมอาเซียนจะมีการประชุมอย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง

1.4 เลขาธิการอาเซียนและสำนักเลขาธิการอาเซียน (Secretary-General of ASEAN and ASEAN Secretariat) สำนักเลขาธิการเป็นหน่วยงานกลางถาวรของอาเซียน โดยมีเลขาธิการอาเซียนเป็นหัวหน้าสำนักงานฯ และมีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบงานธุรการด้านต่าง ๆ ของอาเซียน เลขาธิการอาเซียนได้รับการแต่งตั้ง โดยที่ประชุมสุดยอดอาเซียน โดยมีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี โดยไม่สามารถต่ออายุได้ และได้รับการเลือกจากคนชาติของประเทศสมาชิกอาเซียนบนพื้นฐานของการหมุนเวียนตามลำดับตัวอักษร เลขาธิการอาเซียนมีอำนาจหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกและสอดคล้องดูแลความคืบหน้าในการอนุวัติการความตกลงและข้อตัดสินใจของอาเซียนและเสนอรายงานประจำปีเกี่ยวกับงานของอาเซียนต่อที่ประชุมสุดยอดอาเซียน

1.5 คณะกรรมการผู้แทนถาวรประจำอาเซียน (Committee of Permanent Representatives to ASEAN) เป็นผู้แทนระดับเอกอัครราชทูตแต่งตั้งจากประเทศสมาชิกให้ประจำที่สำนักงานใหญ่อาเซียน ณ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในการสนับสนุนการทำงานของคณะมนตรีประชาคมอาเซียนและองค์กรระดับรัฐมนตรีอาเซียนเฉพาะสาขาประสานงานกับองค์กรระดับรัฐมนตรีอาเซียนเฉพาะสาขาอื่น ๆ สำนักเลขาธิการอาเซียนและสำนักเลขาธิการอาเซียนแห่งชาติ

1.6 สำนักเลขาธิการอาเซียนแห่งชาติ (ASEAN National Secretariat) เป็นหน่วยงานระดับกรมในกระทรวงการต่างประเทศของประเทศสมาชิกอาเซียน ซึ่งแต่ละประเทศจัดตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบในการประสานงาน การสนับสนุนภารกิจและความร่วมมือต่าง ๆ เกี่ยวกับอาเซียนในประเทศนั้น ๆ สำหรับประเทศไทยหน่วยงานที่มีหน้าที่เป็นสำนักงานอาเซียนแห่งชาติคือ กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ

1.7 องค์กรสิทธิมนุษยชนอาเซียน (ASEAN human rights body) เป็นองค์กรที่จัดตั้งโดยความประสงค์และหลักการของกฎบัตรอาเซียนเกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ซึ่งคณะทำงานและอำนาจหน้าที่ จะกำหนดโดยที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน

1.8 มูลนิธิอาเซียน (ASEAN Foundation) ทำหน้าที่สนับสนุนการดำเนินงานของสำนักเลขาธิการอาเซียนและดำเนินการร่วมกับองค์กรของอาเซียนที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุนการสร้างประชาคมอาเซียน โดยการส่งเสริมความสำคัญที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของอาเซียน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างประชาชน การดำเนินงานร่วมกันที่ใกล้ชิดระหว่างภาคธุรกิจ ภาคประชาสังคม นักวิชาการ และผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ ในอาเซียน

2. ระบบกฎหมายในสมาชิกอาเซียน (Law for ASEAN) เป็นการจับกลุ่มของกลุ่มกฎหมายที่ใช้ในประเทศต่าง ๆ ในโลกที่มีลักษณะเดียวกันเข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งระบบกฎหมายแบ่งออกได้ดังนี้

2.1 ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษรหรือระบบซีวิลลอว์ (Civil law) เรียกอีกอย่างว่าระบบประมวลกฎหมาย ระบบกฎหมายนี้นั้นความสำคัญอยู่ที่ตัวบทกฎหมายไม่ว่าจะออกมาโดยฝ่ายนิติบัญญัติหรือฝ่ายบริหาร คำพิพากษาของศาลจึงเป็นเพียงการตีความในตัวบทกฎหมายหรือตัวบทของพระราชบัญญัติเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีการการแยกประเภทระหว่างกฎหมายมหาชนและกฎหมายเอกชนออกจากกัน

2.2 ระบบกฎหมายจารีตประเพณีหรือคอมมอนลอว์ (Common law) เป็นผลจากแนวคิดที่ถือว่าศาลยุติธรรมมีความสำคัญอย่างยิ่งวด คำพิพากษาของศาลจะสร้างบรรทัดฐานให้กับ

การวินิจฉัยคดีต่อๆมาที่เกิดขึ้นในภายหลัง ดังนั้นคำพิพากษาจึงเป็นที่มาของกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ไรก็ดี ระบบกฎหมายจารีตประเพณีนั้นใช้ระบบศาลเดียว มิได้แยกศาลออกเป็นศาลยุติธรรม ศาลปกครอง หรือศาลรัฐธรรมนูญ ดังนั้น คู่กรณีจึงต้องนำคดีมาฟ้องศาลยุติธรรมด้วยกันทั้งสิ้น

2.3 ระบบกฎหมายประเทศสังคมนิยม (Socialist law) เกิดจากความต้องการของนักกฎหมายของประเทศสังคมนิยม ตามปรัชญาลัทธิมาร์กซ์ จ้องการให้เกิดความเท่าเทียมในสังคม

2.4 ระบบกฎหมายศาสนา (Religious law) เป็นการให้หลักศาสนาเป็นแม่บท การปกครอง กฎหมายระบบนี้ให้ความสำคัญกับกฎเกณฑ์ ข้อบัญญัติศาสนา การพิจารณาตัดสินคดีจะใช้กฎที่มีฐานจากความเชื่อหรือคำภีร์ศาสนาเป็นหลัก

3. กฎบัตรอาเซียน (ASEAN charter)

กฎบัตรอาเซียน เป็นร่างสนธิสัญญาที่ทำร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกในสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการวางกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กรของสมาคม ทั้งนี้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของอาเซียนในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขับเคลื่อนการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนตามที่ผู้นำอาเซียนได้ตกลงกันไว้ โดยวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2551 ที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จัดขึ้นที่สำนักงานเลขาธิการอาเซียนในกรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย ได้ประกาศใช้ กฎบัตรอาเซียนอย่างเป็นทางการ ส่งผลให้การดำเนินงานของอาเซียนเป็นไปภายใต้กฎหมายเดียวกันและปูทางไปสู่การสร้างตลาดเดียวในภูมิภาคภายใน 7 ปี (ภายในปี พ.ศ. 2558 นั้นเอง)

ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 13 เมื่อปี พ.ศ. 2550 ที่สาธารณรัฐสิงคโปร์ ผู้นำอาเซียนได้ลงนามในกฎบัตรอาเซียน ซึ่งเปรียบเสมือนธรรมนูญของอาเซียนที่จะวางกรอบทางกฎหมาย และโครงสร้างองค์กรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของอาเซียนในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขับเคลื่อน การรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียน ภายในปี 2558 ตามที่ผู้นำอาเซียนได้ตกลงกันไว้โดยวัตถุประสงค์ของกฎบัตรอาเซียน คือ ทำให้อาเซียนเป็นองค์กรที่มีประสิทธิภาพ มีประชาชนเป็นศูนย์กลางและเคารพกฎกติกาในการทำงานมากขึ้น นอกจากนี้ กฎบัตรอาเซียนจะให้สถานะนิติบุคคลแก่อาเซียนเป็นองค์กรระหว่างรัฐบาล (Intergovernmental organization) โครงสร้างและสาระสำคัญของกฎบัตรอาเซียน ประกอบด้วยบทบัญญัติ 13 หมวด 55 ข้อ ได้แก่

หมวดที่ 1 ความมุ่งประสงค์และหลักการของอาเซียน

หมวดที่ 2 สถาปนาบุคคลตามกฎหมายของอาเซียน

หมวดที่ 3 สมาชิกภาพ (รัฐสมาชิก สิทธิและพันธกรณีของรัฐสมาชิก และการรับสมาชิกใหม่

หมวดที่ 4 โครงสร้างองค์กรของอาเซียน

หมวดที่ 5 องค์กรที่มีความสัมพันธ์กับอาเซียน

หมวดที่ 6 การคุ้มกันและเอกสิทธิ์

หมวดที่ 7 กระบวนการตัดสินใจ

หมวดที่ 8 การระงับข้อพิพาท

หมวดที่ 9 งบประมาณและการเงิน

หมวดที่ 10 การบริหารและขั้นตอนการดำเนินงาน

หมวดที่ 11 อัตลักษณ์และสัญลักษณ์ของอาเซียน

หมวดที่ 12 ความสัมพันธ์กับภายนอก

หมวดที่ 13 บทบัญญัติทั่วไปและบทบัญญัติสุดท้าย

กฎบัตรอาเซียนประกอบด้วย 3 เสาหลัก (Pillars)

ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ประกอบด้วย 3 เสาหลัก ได้แก่

1. ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community: APSC)

2. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community: ASCC)

3. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC)

โดยประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนน่าจะเป็นส่วนที่เกิดผลกระทบอย่างเป็นรูปธรรมต่อประเทศสมาชิกมากที่สุด เป้าหมายสำคัญของ AEC และผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้น คือ

1. ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community: APSC) มีวัตถุประสงค์ที่จะทำให้ประเทศในภูมิภาคอยู่อย่างสันติสุข แก้ไขปัญหาภายในภูมิภาคโดยสันติวิธี และยึดมั่นในหลักความมั่นคงรอบด้านและเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว ประชาคมความมั่นคงอาเซียนจะต้องมีการดำเนินการ ดังนี้

1.1 การใช้เอกสารทางการเมืองและกลไกของอาเซียนที่มีอยู่แล้วในการเพิ่มศักยภาพในการแก้ไขปัญหาข้อพิพาทภายในภูมิภาค รวมทั้งการต่อต้านการก่อการร้าย การลักลอบค้ายาเสพติด การค้ามนุษย์ อาชญากรรมข้ามชาติอื่น ๆ และการขจัดอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง

1.2 ริเริ่มกลไกใหม่ ๆ ในการเสริมสร้างความมั่นคง และกำหนดรูปแบบใหม่สำหรับความร่วมมือในด้านนี้ ซึ่งรวมไปถึงการกำหนดมาตรฐานการป้องกันการเกิดข้อพิพาท

1.3 ส่งเสริมความร่วมมือด้านความมั่นคงทางทะเล ซึ่งอาเซียนยังไม่มีความร่วมมือในด้านนี้ ทั้งนี้ความร่วมมือข้างต้นจะไม่กระทบต่อนโยบายต่างประเทศ และความร่วมมือทางทหารของประเทศสมาชิกกับประเทศนอกภูมิภาค

2. ประชาคมสังคมวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community: ASCC)

อาเซียนมุ่งหวังประโยชน์จากการรวมตัวกันเพื่อให้ประชาชนมีการอยู่ดีกินดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีสิ่งแวดล้อมที่ดีและมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยมีความร่วมมือเฉพาะด้าน (Functional cooperation) ภายใต้งค์คมและวัฒนธรรม ที่ครอบคลุมในหลายด้าน ได้แก่ เยาวชน การศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สิทธิมนุษยชน สาธารณสุข วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม สตรี แรงงาน การขจัดความยากจน สวัสดิการสังคมและการพัฒนา วัฒนธรรมและสารสนเทศ กิจการพลเรือน การตรวจคนเข้าเมืองและกงสุล ยาเสพติด การจัดการภัยพิบัติ โดยมีคณะทำงานอาเซียนรับผิดชอบการดำเนินงานความร่วมมือในแต่ละด้าน มีวัตถุประสงค์ที่จะทำให้อาเซียนเอเซียตะวันออกเฉียงใต้อยู่ร่วมกันในสังคมที่เอื้ออาทร ประชากรมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดี ได้รับการพัฒนาในทุกด้าน และมีความมั่นคงทางสังคม (Social security) โดยเน้นการส่งเสริมความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ได้แก่

2.1 การพัฒนาสังคมโดยการยกระดับความเป็นอยู่ของผู้ด้อยโอกาสและผู้ที่ยากลำบาก อยู่ในถิ่นทุรกันดาร และส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม

2.2 การพัฒนาการฝึกอบรม การศึกษาระดับพื้นฐานและสูงกว่า การพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การสร้างงาน และการคุ้มครองทางสังคม

2.3 การส่งเสริมความร่วมมือในด้านสาธารณสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ

2.4 การจัดการปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม

2.5 การส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเขียน นักคิดและศิลปินในภูมิภาค

จะเห็นได้ว่าความร่วมมือเฉพาะด้านถือว่ามิบทบาทสำคัญยิ่งในการก้าวสู่และบรรลุประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน ตามที่อาเซียนได้จัดทำแผนปฏิบัติการของประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community Plan of Action) เพื่อนำอาเซียนสู่ประชาคมที่ประชากรมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดี ได้รับการพัฒนาในทุกด้าน และมีความมั่นคงทางสังคม (Social security)

แผนปฏิบัติการเน้นการดำเนินการในประเด็นหลัก ซึ่งเป็นการดำเนินความร่วมมือเฉพาะด้านใน 4 ด้านเหล่านี้ คือ

1. สร้างประชาคมแห่งสังคมที่เอื้ออาทร โดยเน้นการแก้ไขปัญหาความยากจน เสริมสร้างความเสมอภาค และการพัฒนามนุษย์ เช่น การพัฒนาสตรี เด็กและเยาวชน การส่งเสริมสวัสดิการสังคม การพัฒนาชนบทและขจัดความยากจน การพัฒนาการศึกษาและสาธารณสุข และการเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ ในด้านต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติ (Human security) และการป้องกันและจัดการภัยพิบัติ

2. การแก้ไขผลกระทบต่อสังคมอันเนื่องมาจากการรวมตัวทางเศรษฐกิจ โดยสร้างฐานทรัพยากรมนุษย์ที่สามารถแข่งขันได้ดีและมีระบบการป้องกันทางสังคมที่เพียงพอ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาและส่งเสริมแรงงานและเสริมสร้างความร่วมมือในด้านอื่น ๆ เช่น สวัสดิการสังคม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาธารณสุข

3. การส่งเสริมความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและการจัดการดูแลสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้อง โดยมี กลไกที่พัฒนาอย่างสมบูรณ์สำหรับจัดการและดูแลสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม ตลอดจนการป้องกัน และขจัดภัยพิบัติด้านสิ่งแวดล้อม

4. การเสริมรากฐานที่จะนำไปสู่ประชาคมอาเซียนในปี ค.ศ. 2020 ซึ่งจะเป็นภูมิภาคที่ประชาชนตระหนักถึงอัตลักษณ์ (Identity) และประวัติศาสตร์มีภาคท่ามกลางหลายทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมการส่งเสริมการเข้าใจระหว่างประชาชนในระดับวงการต่าง ๆ การเรียนรู้ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของกันและกัน และการรับรู้ข่าวสารของกันและกัน การส่งเสริมวัฒนธรรมและสารสนเทศ

ในการดำเนินงานความร่วมมือเหล่านี้ อาเซียนได้ดำเนินการทั้งในรูปแบบของความตกลงในระดับต่าง ๆ และโครงการความร่วมมือทั้งระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนด้วยกันและระหว่างอาเซียนกับประเทศภายนอกภูมิภาค ซึ่งส่วนใหญ่เป็นประเทศคู่เจรจาทั้งในกรอบอาเซียน+1 และอาเซียน+3 และองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

3. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) อาเซียนจะรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี พ.ศ. 2553 โดยมีเป้าหมายให้อาเซียนมีตลาดและฐานการผลิตเดียวกันและมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงานมีฝีมืออย่างเสรี มีวัตถุประสงค์ที่จะให้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีความมั่นคง มั่งคั่ง และสามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่น ๆ โดยผ่านกระบวนการดังนี้

3.1 มุ่งให้เกิดการไหลเวียนอย่างเสรีของสินค้า การบริการ การลงทุน เงินทุน การพัฒนาทางเศรษฐกิจ และการลดปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำทางสังคมภายในปี ค.ศ. 2020

3.2 มุ่งที่จะจัดตั้งให้อาเซียนเป็นตลาดเดียวและเป็นฐานการผลิต โดยจะริเริ่มกลไก และมาตรการใหม่ ๆ ในการปฏิบัติตามข้อริเริ่มทางเศรษฐกิจที่มีอยู่แล้ว

3.3 ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียน (กัมพูชา ลาว พม่า และ เวียดนาม หรือ CLMV) เพื่อลดช่องว่างของระดับการพัฒนา และช่วยให้ประเทศเหล่านี้เข้าร่วม ในกระบวนการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน

3.4 การส่งเสริมความร่วมมือในนโยบายการเงิน เศรษฐกิจมหภาค ตลาดการเงิน ตลาดเงินทุน การประกันภัยและภาษีอากร การพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม การบูรณาการความร่วมมือด้านกฎหมาย การพัฒนาความร่วมมือด้านการเกษตร พลังงาน การท่องเที่ยว การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยการยกระดับการศึกษาและการพัฒนาฝีมือ ได้โดยมีลักษณะตาม AEC blueprint ได้แก่

3.4.1 การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน (Single market and production base)

3.4.2 การเป็นภูมิภาคที่มีความสามารถในการแข่งขันสูง (Highly competitive economic region)

3.4.3 การเป็นภูมิภาคที่มีการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกัน (Region of equitable economic development)

3.4.4 การเป็นภูมิภาคที่มีการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก (Region fully integrated into the global economy)

คุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนมีความเกี่ยวข้องและส่งผลเกื้อกูลซึ่งกันและกัน การรวบรวมแผนงาน/มาตรการภายใต้คุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ภายใต้พิมพ์เขียวนี้จะช่วยให้ การดำเนินงาน เป็นไปในทิศทางเดียวกันและมีความเป็นเอกภาพ รวมทั้งช่วยให้การปฏิบัติตาม แผนงานและการ ประสานงานระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยมีรายละเอียดแยกตามหัวข้อดังนี้

4. แผนงานสำคัญเพื่อดำเนินการไปสู่คุณลักษณะสำคัญในแต่ละด้าน

4.1 การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน (Single market and production base) ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่

4.1.1 การเคลื่อนย้ายสินค้าอย่างเสรี (Free flow of goods)

4.1.2 การเคลื่อนย้ายบริการอย่างเสรี (Free flow of service)

4.1.3 การเคลื่อนย้ายการลงทุนอย่างเสรี (Free flow of investment)

4.1.4 การเคลื่อนย้ายเงินทุน อย่างเสรีมากขึ้น (Free flow of capital)

4.1.5 การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือเสรี (Free flow of skilled labour)

นอกจากนี้ การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวได้รวมองค์ประกอบสำคัญอีก 2 ส่วน คือ การรวมกลุ่มสาขาสำคัญของอาเซียน (Priority integration sectors) และความร่วมมือด้านอาหาร การเกษตรและป่าไม้ (Food, Agriculture and Forestry)

1. การเคลื่อนย้ายสินค้าอย่างเสรี

1.1 การเคลื่อนย้ายสินค้าที่เสรีเป็นหนึ่งในหลักการสำคัญที่จะส่งเสริมการไปสู่ จุดมุ่งหมายของการเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน การเป็นตลาดเดียวสำหรับสินค้า (และบริการ) จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาเครือข่ายการผลิตในภูมิภาคและส่งเสริมขีดความสามารถของอาเซียนในการที่จะเป็นศูนย์กลางการผลิตของโลก หรือเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานของโลก

1.2 การดำเนินงานเขตการค้าเสรีอาเซียน หรือ AFTA ทำให้อาเซียนประสบความสำเร็จ ที่สำคัญในการยกเลิกภาษีศุลกากร อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนย้ายสินค้าที่เสรีไม่เพียงแต่การยกเลิกภาษี ศุลกากรเท่านั้น ยังต้องคำนึงถึงการยกเลิกมาตรการกีดกันทางการค้าที่มีใช้อยู่ด้วย นอกจากนี้องค์ประกอบที่สำคัญอย่างอื่น ๆ ที่จะช่วยส่งเสริมการเคลื่อนย้ายสินค้าที่เสรีคือ มาตรการอำนวยความสะดวกทางการค้า เช่น การบูรณาการด้านพิธีการศุลกากร การจัดตั้งระบบ ASEAN single window และการส่งเสริมกว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าภายใต้ตราภาษีพิเศษที่เท่ากัน (Common effective preferential tariff: CEPT) อย่างต่อเนื่อง ซึ่งรวมถึงระเบียบพิธีการ ในทางปฏิบัติภายใต้ดีกว่าด้วย แหล่งกำเนิดสินค้า และการปรับประสานมาตรฐานและความสอดคล้องในด้านพิธีการ

1.3 ความตกลงว่าด้วยการใช้ตราภาษีพิเศษที่เท่ากันสำหรับเขตการค้าเสรีอาเซียน Agreement on the common effective preferential tariff (CEPT) Scheme for the ASEAN free trade area (AFTA) จะถูกทบทวนและส่งเสริมให้เป็นความตกลงที่มีความครอบคลุมเพื่อให้บรรลุการเคลื่อนย้ายสินค้าที่เสรีและสอดคล้องกับความประสงค์ของอาเซียนที่จะเร่งให้เกิดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจภายในปี ค.ศ. 2015 (พ.ศ. 2558)

1.4 การยกเลิกภาษีศุลกากร (Elimination of tariffs) ภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าภายในอาเซียนจะถูกยกเลิกให้สอดคล้องกับกรอบเวลาและพันธกรณีที่ระบุไว้ภายใต้ความตกลง CEPT และความตกลง/ พิธีสารอื่นที่เกี่ยวข้อง

1.5 การยกเลิกมาตรการกีดกันทางการค้าที่ไม่มีใช้ภาษี (Elimination of non-tariff Barriers) อาเซียนประสบความสำเร็จอย่างดีในการเปิดเสรีด้านภาษีศุลกากร ประเด็นสำคัญที่อาเซียน จะมุ่งดำเนินการไปจนถึงปีค.ศ. 2015 (พ.ศ. 2558) คือ การยกเลิกมาตรการกีดกันทางการค้าที่ไม่มีใช้ภาษี (NTBs) อย่างสมบูรณ์

1.6 กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า (Rules of origin: ROO) ดำเนินการให้กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าที่ตอบสนองต่อพลวัตและการเปลี่ยนแปลงกระบวนการผลิตของโลก เพื่ออำนวยความสะดวกในทางการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน ส่งเสริมเครือข่ายการผลิตระดับ ภูมิภาค สนับสนุนการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ลดช่องว่างการพัฒนาและส่งเสริมให้มี การใช้สิทธิประโยชน์ภายใต้ความตกลง CEPT ให้มากขึ้น

1.7 การอำนวยความสะดวกในทางการค้า (Trade facilitation) กระบวนการ ระเบียบพิธีการ และการไหลเวียนของข้อมูลที่เกี่ยวข้องทางการค้าและศุลกากรที่เรียบง่าย เป็นรูปแบบและมาตรฐานเดียวกัน ได้รับการคาดหวังว่า จะช่วยลดต้นทุนทางธุรกรรมที่เกิดขึ้นในอาเซียน ซึ่งจะช่วยผลักดันขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการส่งออก และอำนวยความสะดวกการรวมกลุ่มของอาเซียนให้เป็นตลาดเดียวสำหรับสินค้า บริการและการลงทุนและฐานการผลิตเดียวกัน

1.8 การรวมกลุ่มทางศุลกากร (Customs integration) จากการเร่งรัดการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) การปฏิวัติศุลกากรของอาเซียนปี ค.ศ. 2020 (พ.ศ. 2563) ได้ถูกเร่งรัดเป็นปี ค.ศ. 2015 (พ.ศ. 2558) โดยเฉพาะแผนยุทธศาสตร์สำหรับการพัฒนาศุลกากรระหว่างปี ค.ศ. 2005-2010 (พ.ศ. 2548-2553) มีจุดมุ่งหมาย 1) บูรณาการ โครงสร้างศุลกากร 2) ปรับปรุงการ จำแนกประเภทพิกัดศุลกากร การประเมินราคาทางศุลกากร และการกำหนดแหล่งกำเนิดสินค้าให้ ทันสมัยและจัดทำระบบศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน (ASEAN e-customs) 3) ปรับระบบการ ตรวจปล่อยสินค้าให้มีความคล่องตัวมากขึ้น 4) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ 5) ส่งเสริมสร้างการเป็นหุ้นส่วนกับองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง 6) ลดช่องว่างในการพัฒนาทางศุลกากร และ 7) ยอมรับเทคนิคการบริหารความเสี่ยงและการตรวจสอบหลังการตรวจปล่อย (Post clearance audit: PCA)

1.9 ความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์จุดเดียวของอาเซียน (Agreement to establish and implement the ASEAN single window) การใช้กฎระเบียบ กระบวนการ รวมถึงขั้นตอนทางการค้าและศุลกากรที่เป็นแนวทางเดียวกันและมีมาตรฐานตลอดจนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในทุกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอำนวยความสะดวก ความสะดวกทางการค้า จะมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาระบบอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วย ระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน ซึ่งการอำนวยความสะดวกด้าน

ศุลกากรด้วยระบบ อิเล็กทรอนิกส์ จุดเดียวของอาเซียน คือ การเชื่อมต่อบริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวแห่งชาติของแต่ละประเทศสมาชิก บริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวแห่งชาติจะทำให้สามารถส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียว ประมวลผลข้อมูลและข่าวสารในคราวเดียว และตัดสินใจตรวจปล่อยสินค้าได้ในคราวเดียว ซึ่งจะช่วยเร่ง การตรวจปล่อยทางศุลกากร ลดต้นทุนและเวลาการทำธุรกรรม ซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพทางการค้า และความสามารถในการแข่งขัน

1.10 มาตรฐานและอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า (Standards and technical barriers to trade) ระบบมาตรฐานคุณภาพการประกัน การรับรองระบบงาน และการวัดมีความสำคัญต่อการส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพและเพิ่มประสิทธิผลในการลดต้นทุนการผลิต เพื่อการนำเข้า/ส่งออก ภายในภูมิภาค การดำเนินการปรับมาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบ และ รับรองให้สอดคล้องกัน จะเป็นไปตามแนวนโยบายด้านมาตรฐานและการรับรองของอาเซียน เพื่อให้เกิด ความโปร่งใสมากขึ้น มีการพัฒนาคุณภาพของการตรวจสอบและรับรอง โดยให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน

2. การเคลื่อนย้ายบริการอย่างเสรี

การเปิดเสรีการค้าบริการเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญส่วนหนึ่งต่อไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะเกิดจากการลดข้อจำกัดต่อผู้ให้บริการของอาเซียน ในการให้บริการ และเข้ามาจัดตั้งกิจการในประเทศสมาชิกอื่นตามเงื่อนไขกฎเกณฑ์ภายในประเทศ การเปิดเสรีการค้า บริการดำเนินการ โดยการเจรจาเป็นรอบ ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ภายใต้การเจรจาของ คณะกรรมการการ ประสานงานด้านการค้าบริการของอาเซียน (Coordinating committee on services) การเจรจาบ้างสาขา เช่น สาขาการเงิน และการขนส่งทางอากาศ รับผิดชอบโดยรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องในการเจรจาเปิด เสรีจะต้องไม่ดำเนินการเปิดเสรีในช่วงท้าย และเห็นชอบให้มีความ ยืดหยุ่นที่ตกลงกันล่วงหน้าสำหรับ ประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อช่วยให้เปิดเสรีการค้าบริการ ในปี ค.ศ. 2015 (พ.ศ. 2558) ได้ทั้งนี้อาเซียน อยู่ระหว่างดำเนินงานเพื่อยอมรับคุณสมบัติวิชาชีพ เพื่ออำนวยความสะดวกการเคลื่อนย้ายบุคลากรในภูมิภาค

3. การเคลื่อนย้ายการลงทุนอย่างเสรี

3.1 นโยบายการลงทุนเสรีและเปิดกว้างเป็นปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนความสามารถ ในการแข่งขันของอาเซียนในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และการลงทุนระหว่างกัน ในอาเซียน การไหลเข้าของเงินลงทุนใหม่และการนำผลการไหลกลับมามาลงทุนใหม่แบบยั่งยืนจะ สนับสนุนและพัฒนาเศรษฐกิจของอาเซียน

3.2 ความร่วมมือด้านการลงทุนของอาเซียนกำลังดำเนินการอยู่ภายใต้กรอบความตกลง เขตการลงทุนของอาเซียน (ASEAN investment area: AIA) ปี ค.ศ. 1998 (พ.ศ. 2541) ในขณะที่

การคุ้มครองการลงทุนอยู่ภายใต้ความตกลงที่แตกต่างหาก คือ ความตกลงด้านการส่งเสริมและการคุ้มครองการลงทุนของอาเซียน ปีค.ศ. 1987 (พ.ศ. 2530) หรือที่อ้างถึงโดยทั่วไปในชื่อความตกลงว่าด้วยการคุ้มครองการลงทุนของอาเซียน (Investment Guarantee Agreement: IGA)

3.3 ภายใต้กรอบความตกลงเขตการลงทุนของอาเซียน ทุกอุตสาหกรรม (การผลิต เกษตร ประมง ป่าไม้และเหมืองแร่ และบริการที่เกี่ยวข้องกับ 5 ภาคอุตสาหกรรม) จะเปิดเสรีและให้ การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติแก่นักลงทุนทั้งก่อนและหลังการลงทุน โดยมีข้อยกเว้นได้ตามรายการ ยกเว้น ชั่วคราว (Temporary exclusion list: TEL) และรายการอ่อนไหว (SL) ของประเทศสมาชิก รายการเว้น ชั่วคราวจะต้องถูกยกเลิกภายในเวลาที่ตกลงกัน ในขณะที่รายการอ่อนไหวไม่มีกรอบ เวลาในการยกเลิก แต่จะมีการทบทวนรายการดังกล่าวเป็นคราว ๆ ไป

3.4 เพื่อสนับสนุนการรวมกลุ่มในภูมิภาคและการเป็นเขตการลงทุนที่แข่งขันได้ จะต้อง ทบทวนกรอบความตกลงเขตการลงทุนของอาเซียน รวมทั้งความตกลงด้านการส่งเสริมและการคุ้มครอง การลงทุนของอาเซียนเพื่อให้มีความตกลงด้านการลงทุนเต็มรูปแบบ ซึ่งจะต้องมองไป ข้างหน้า พร้อมกับปรับปรุงคุณลักษณะ บทบัญญัติและข้อผูกพัน โดยคำนึงถึงแนวปฏิบัติที่ดี (Best practices) ระหว่างประเทศ ซึ่งจะช่วยเพิ่มความมั่นใจต่อนักลงทุนอาเซียน ความตกลงเขตการลงทุน อาเซียนเต็มรูปแบบ (ASEAN Comprehensive investment agreement: ACIA) ซึ่งจะจัดทำขึ้นโดย อิงความตกลงเขตการ ลงทุนอาเซียน และความตกลงคุ้มครองการลงทุนของอาเซียนที่มีอยู่เดิม

4. การเคลื่อนย้ายเงินทุนอย่างเสรียิ่งขึ้น

4.1 เสริมสร้างความแข็งแกร่งในการพัฒนาและการรวมตัวของตลาดทุนในอาเซียน

4.2 การยินยอมให้มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนเสรียิ่งขึ้น การเปิดเสรีการเคลื่อนย้ายเงินทุน ให้ดำเนินการตามหลักการ ดังนี้

4.2.1 ส่งเสริมการเปิดเสรีบัญชีทุนอย่างเป็นขั้นตอนและสอดคล้องกับวาระ แห่งชาติตลอดจนความพร้อมทางเศรษฐกิจของประเทศสมาชิก

4.2.2 เปิดโอกาสใหม่มีมาตรการปกป้อง เพื่อรองรับผลกระทบของปัญหาความ ผันผวนของเศรษฐกิจมหภาค และความเสถียรระบบ ที่อาจเกิดจากการเปิดเสรีด้านเงินทุน เคลื่อนย้าย รวมถึงการมีสิทธิที่จะใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อรักษาเสถียรภาพ เศรษฐกิจมหภาค

4.2.3 ดำเนินการเพื่อให้สมาชิกอาเซียนทุกประเทศได้รับผลประโยชน์จากการเปิด เสรีด้านเงินทุนเคลื่อนย้ายอย่างทั่วถึง

5. การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมืออย่างเสรี

5.1 ให้บริหารจัดการการเคลื่อนย้ายหรืออำนวยความสะดวกในการเดินทางสำหรับบุคคลธรรมดาที่เกี่ยวข้องกับการค้าสินค้า บริการ และการลงทุนให้สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของประเทศผู้รับซึ่งอาเซียนอยู่ระหว่างดำเนินการ

5.2 การเป็นภูมิภาคที่มีความสามารถในการแข่งขัน (Highly Competitive Economic Region) เป้าหมายสำคัญของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียน คือ การสร้างภูมิภาคที่มีความสามารถในการแข่งขันสูง มีความเจริญรุ่งเรือง และมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจภูมิภาคที่มีความสามารถในการแข่งขันมี 6 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1) นโยบายการแข่งขัน 2) การคุ้มครองผู้บริโภค 3) สิทธิในทรัพย์สินทำปัญญา (IPR) 4) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน 5) มาตรการด้านภาษี 6) พาณิซย์อิเล็กทรอนิกส์ ประเทศสมาชิกอาเซียนมีข้อผูกพันที่จะนำกฎหมายและนโยบายการแข่งขันมาบังคับใช้ภายในประเทศ เพื่อทำให้เกิดการแข่งขันที่เท่าเทียมกันและสร้างวัฒนธรรมการแข่งขันของภาค ธุรกิจที่เป็นธรรม นำไปสู่การเสริมสร้างการขยายตัวทางเศรษฐกิจในภูมิภาคในระยะยาว

5.3 การเป็นภูมิภาคที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน มี 2 องค์ประกอบ คือ 1) การพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) 2) ความริเริ่มในการรวมกลุ่มของอาเซียน (Initiatives for asean integration: IAI) ความริเริ่มดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายเพื่อลดช่องว่างการพัฒนา ทั้งในระดับ SME และเสริมสร้างการรวมกลุ่มของกัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม ให้สามารถดำเนินการตามพันธกรณีและเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของอาเซียน รวมทั้งเพื่อให้ประเทศสมาชิกอาเซียนทุกประเทศได้รับประโยชน์จากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

5.4 การเป็นภูมิภาคที่มีการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกอาเซียนอยู่ในท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่มีการเชื่อมต่อกันและมีเครือข่ายกับโลกสูง โดยมีตลาดที่พึ่งพากันและอุตสาหกรรมระดับโลก ดังนั้น เพื่อให้ภาคธุรกิจของอาเซียนสามารถแข่งขันได้ในตลาดระหว่างประเทศ ทำให้อาเซียนมีพลวัตเพิ่มขึ้นและเป็นผู้ผลิตของโลก รวมทั้งทำให้ตลาดภายในยังคงรักษาความน่าดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศอาเซียนจึงต้องมองออกไปนอกภูมิภาคอาเซียนบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก โดยดำเนิน 2 มาตรการคือ 1) การจัดทำเขตการค้าเสรี (FTA) และความเป็นหุ้นส่วนทำเศรษฐกิจอย่างใกล้ชิด (CEP) กับประเทศนอกอาเซียน 2) การมีส่วนร่วมในเครือข่ายห่วงโซ่อุปทานโลก

ถึงแม้กฎบัตรอาเซียนจะระบุ 3 เสาหลักอย่างเป็นทางการเป็นสิ่งที่ยากให้อาเซียนทั้งหมดทำได้ก็ตาม แต่ก็ต้องมีจุดเริ่มต้นจากที่ใดที่หนึ่งก่อน และจุดที่ว่านั้นก็คือการสร้างประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN economic community) หรือ AEC นั่นเอง นับจากวันที่เปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) อย่างเป็นทางการ เราจะถือว่าอาเซียนคือบ้านอย่างเป็นทางการ เราจะมี

เพื่อนบ้านเพิ่มจากเดิม 65 ล้านคน (คนไทยทั่วประเทศโดยประมาณ) กลายเป็น 601 ล้านคน (คนจากทุกประเทศในอาเซียนโดยประมาณ) ในทันที เปรียบเสมือนเป็นหมู่บ้านที่ทุกคนมาอยู่ร่วมกัน ช่วยกันพัฒนาชีวิตให้ดียิ่งขึ้น เมื่อทุกคนมาอยู่ร่วมกันแล้วย่อมก่อให้เกิดความสามัคคีและแข็งแกร่ง สามารถกระทำการใดๆ ได้ดีกว่าการลงมือทำด้วยตัวเองแค่ประเทศเดียว

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564)

การพัฒนาประเทศตามแนวทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ผ่านมา ส่งผลให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่สูงขึ้นตามลำดับ ได้แก่ เศรษฐกิจไทยมีขนาดใหญ่ขึ้น มีฐานการผลิตและ บริการที่มีความเข้มแข็งและโดดเด่นในหลายสาขา และความร่วมมือกับมิตรประเทศทั้งในรูปทวิภาคีและพหุภาคี รวมถึงความร่วมมือกับประเทศในอนุภูมิภาคและอาเซียน มีความเข้มแข็งและชัดเจนขึ้น ขยายโอกาสด้านการค้าและการลงทุนของไทยเพิ่มขึ้น ในขณะที่โครงสร้างพื้นฐานมีการพัฒนาครอบคลุมมากขึ้น และการบริการทางสังคมทุกด้านที่มีความครอบคลุมทั่วถึง โดยมีความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อพัฒนา มีแผนงานและโครงการสำคัญ ดังนี้

1. แผนงานส่งเสริมและสนับสนุนให้ ผู้ประกอบการ ไทยออกไปลงทุนในต่างประเทศ
2. แผนงานความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง 6 ประเทศ (GMS)
3. แผนงานการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย อินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย (IMT-GT)
4. แผนงาน โครงการที่สำคัญภายใต้กรอบเอเปค

การดำเนินแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 12 ภายใต้ 3 เสา ประชาคมอาเซียน

1. การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์ ทุนมนุษย์ของประเทศไทยยังมีปัญหาในด้านคุณภาพคนในแต่ละช่วงวัย โดยผลลัพธ์ทางการศึกษาของเด็กวัยเรียนก่อนเข้าดำเนินการพัฒนาความรู้และทักษะของแรงงานไม่ตรงกับตลาดงาน ในขณะที่คนไทยจำนวนไม่น้อยยังไม่สามารถคัดกรองและเลือกรับวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสม ซึ่งส่งผลต่อวิกฤตค่านิยม ทศนคติ และพฤติกรรมในการดำเนินชีวิต การพัฒนาในระยะต่อไปจึงต้องให้ความสำคัญกับการวางรากฐานการพัฒนาคนให้มีความสมบูรณ์ เพื่อให้คนไทยมีทศนคติ และพฤติกรรมตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม ได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพสูงตามมาตรฐานสากล และสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง มีสุขภาวะที่ดีขึ้นคนทุกช่วงวัยมีทักษะ ความรู้และความสามารถเพิ่มขึ้น รวมทั้งสถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งและมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศเพิ่มขึ้น

2. ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม มุ่งลดปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของกลุ่มคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมที่แตกต่างกัน แก้ไขปัญหาความยากจน เพิ่ม โอกาสการเข้าถึงบริการพื้นฐานทางสังคมของภาครัฐ รวมทั้งเพิ่มศักยภาพชุมชน

และเศรษฐกิจฐานรากให้มีความเข้มแข็งเพื่อให้ชุมชนพึ่งพาตนเองและได้รับส่วนแบ่งผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมากขึ้น

3. ยุทธศาสตร์การสร้างเสริมความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน เศรษฐกิจไทยต่ำกว่าศักยภาพอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปี การพัฒนา 5 ปีต่อจากนี้ไป จึงเน้นให้เศรษฐกิจเติบโตได้ตามศักยภาพและมีเสถียรภาพ ภาคส่งออกมีการพัฒนาจนสามารถขยายตัวและเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย เน้นให้เศรษฐกิจรายสาขามีการเติบโตอย่างเข้มแข็ง ภาคการเกษตรเน้น เกษตรกรรมยั่งยืนและให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น มีการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมนิเวศ การท่องเที่ยวสามารถทำรายได้และแข่งขันได้มากขึ้น

4. ยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ปัจจุบันสภาพทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำลังเป็นจุดอ่อนสำคัญต่อการรักษาฐานการผลิตและการให้บริการ การพัฒนาในระยะต่อไปจึงมุ่งเน้นการรักษาและฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติ การสร้างความมั่นคงด้านน้ำ และการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำให้มีประสิทธิภาพ การสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี ลดมลพิษ และลดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและระบบนิเวศ การเพิ่มประสิทธิภาพการลดก๊าซเรือนกระจกและขีดความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และลดความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินที่เกิดจากสาธารณภัย

5. ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่งและยั่งยืน เน้นในเรื่องการปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์ให้เป็นสถาบันหลักของประเทศ สังคมมีความสมานฉันท์ประชาชนมีส่วนร่วมป้องกันแก้ไข ปัญหาความมั่นคง ประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีโอกาสในการศึกษาและการประกอบอาชีพที่สร้างรายได้เพิ่มขึ้น ประเทศไทยมีความสัมพันธ์และความร่วมมือด้านความมั่นคงกับนานาประเทศในการป้องกันภัยคุกคามในรูปแบบต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการรักษาผลประโยชน์ของชาติมีความพร้อมต่อการรับมือภัยคุกคามทั้งภัยคุกคามทางทหารและภัยคุกคามอื่น ๆ และแผนงานด้านความมั่นคงมีการบูรณาการสอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

6. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤติกมิชอบและธรรมาภิบาลในสังคมไทย ปฏิรูปการบริหารจัดการภาครัฐให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างจริงจัง โดยมุ่งเน้นในเรื่องการลดสัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านบุคลากร และเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการให้บริการของภาครัฐ รวมทั้งประสิทธิภาพการประกอบธุรกิจของประเทศ การเพิ่มประสิทธิภาพ

การบริหารจัดการที่ดีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การปรับคะแนนดัชนีการรับรู้การทุจริต ให้อยู่ในระดับที่ดีขึ้น และ การลดจำนวนการดำเนินคดีกับผู้มิได้กระทำความผิด

7. ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ ลดความเข้มของการใช้พลังงานและลดต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศ การพัฒนาระบบขนส่งทางรางและทางน้ำ เพิ่มปริมาณการเดินทางด้วยระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมืองและขยายขีดความสามารถในการรองรับปริมาณผู้โดยสารของท่าอากาศยานในกรุงเทพมหานครและท่าอากาศยานในภูมิภาค พัฒนาค่านพลังงานเพื่อเพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย และลดการพึ่งพาก๊าซธรรมชาติในการผลิตไฟฟ้า การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัลและการพัฒนาด้านสาธารณูปการ (น้ำประปา)

8. ยุทธศาสตร์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม การพัฒนาจูงใจเน้นในเรื่องการเพิ่มความเข้มแข็งด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศ และการเพิ่มความสามารถในการประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อยกระดับ ความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการและคุณภาพชีวิตของประชาชน

9. ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคเมืองและพื้นที่เศรษฐกิจ การพัฒนาจูงใจเน้นในเรื่อง การลดช่องว่างรายได้ระหว่างภาคและมีการกระจายรายได้ที่เป็นธรรมมากขึ้น การเพิ่มจำนวนเมืองศูนย์กลางของจังหวัดเป็นเมืองนำอยู่สำหรับคนทุกกลุ่มในสังคม พื้นที่ฐานเศรษฐกิจหลักมีระบบการผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและการเพิ่มมูลค่าการลงทุนในพื้นที่เศรษฐกิจใหม่บริเวณชายแดน

10. ยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา การพัฒนาจูงใจเน้นในเรื่อง การมีเครือข่ายการเชื่อมโยงตามแนวระเบียงเศรษฐกิจที่ครอบคลุมและมีการใช้ประโยชน์ได้เต็มศักยภาพ การเพิ่มระบบห่วงโซ่มูลค่าในอนุภูมิภาคและ ภูมิภาคอาเซียนประเทศไทยเป็น ฐานเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุนที่สำคัญในภูมิภาคอนุภูมิภาค อาเซียน และเอเชีย รวมทั้งมีการ พัฒนาส่วนขยายจากแนวระเบียงเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคให้ครอบคลุมภูมิภาคอาเซียน เอเชีย ตะวันออกและเอเชียใต้ และประเทศไทยเป็นหุ้นส่วนการพัฒนาที่สำคัญทั้งในระดับ

ข้อมูลทั่วไปของตำบลบางเพรียง อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

ประวัติตำบลบางเพรียง (องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียง, 2557) ตำบลบางเพรียง แต่เดิมเป็นพื้นที่ป่าชายเลน น้ำทะเลท่วมถึงเข้าสู่พื้นที่ และเนื่องจากเป็นป่าชายเลน จึงเกิด ดินตะกอนทับถมทำให้พื้นที่ตื้นเขินและเกิดเป็นแผ่นดินเพิ่มขึ้น ต่อมาทางราชการได้สร้างถนน สายสุขุมวิทขึ้นเพื่อกั้นน้ำทะเลไหลบ่าเข้าสู่พื้นที่อำเภอบางบ่อ และบางพลี เพื่อราษฎรจะได้ทำ

การเกษตรได้โดยน้ำทะเลไม่สามารถไหลบ่าเข้าสู่ไร่นาเรือสวนของราษฎร ประกอบกับชลประทานคลองด่านได้สร้างประตูระบายน้ำเพื่อระบายน้ำฝนที่ไหลบ่าจากทางภาคเหนือลงมาให้ไหลสู่ทะเล ทำให้รักษาระดับน้ำไว้ได้ และสาเหตุที่เรียกชื่อว่าตำบลบางเพรียงนั้น ก็เนื่องจากในสมัยที่เป็นป่าชายเลนนั้น ตำบลมีสิ่งมีชีวิตจำพวกหนึ่งซึ่งเรียกว่าตัวเพรียงทะเลชุกชุมมากมักจะเกาะตามเสาบ้าน สะพานหรือท้องเรือที่จอดไว้นาน ๆ จึงได้ชื่อว่า ตำบลบางเพรียง มาจนถึงปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียง จัดตั้งโดยประกาศกระทรวงมหาดไทย ณ วันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2538 และประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 112 ตอนพิเศษ 6 ง วันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2538

ตราสัญลักษณ์

ภาพที่ 3 ตราสัญลักษณ์องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียง

ลักษณะภูมิประเทศ

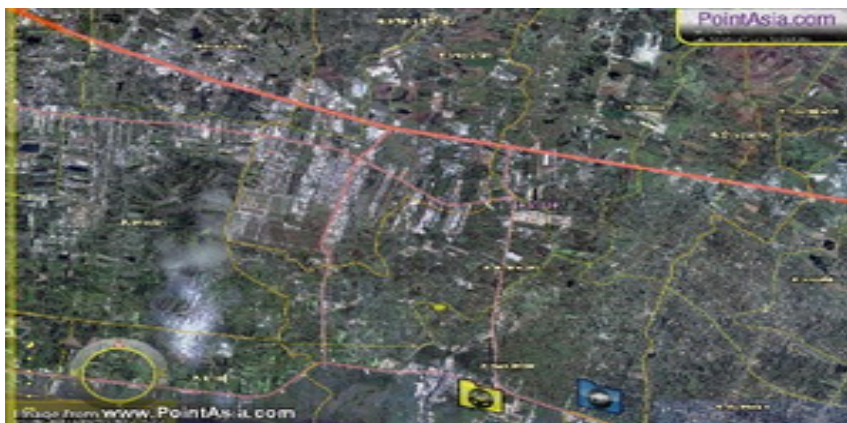
โดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่มน้ำท่วมถึงพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นคลองสาธารณะและคลองชลประทานมีแม่น้ำบางเหี้ย (คลองสำโรง) ไหลผ่านพื้นที่

การเมืองการปกครอง

ปกครองในระบบประชาธิปไตยในรูปองค์กรบริหารส่วนตำบลบางเพรียง นายกององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียงได้แก่ นายวิเชียร เขียวหวาน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียงได้แก่ นายวรศักดิ์ วงศ์เต็มแก้ว

เศรษฐกิจการทำมาหากินและรายได้ประชากร

อาชีพหลักคือเกษตรกรรม เช่น การเลี้ยงปลา เลี้ยงกุ้ง ปลูกข้าว ซึ่งปลาสดเป็นปลาที่มีชื่อเสียงของตำบล อาชีพรองคือลูกจ้างตามโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียง

ภาพที่ 4 อาณาเขตตำบลบางเพ็ริง

อาณาเขต

ตำบลบางเพ็ริงตั้งห่างจากที่ว่าการอำเภอบางบ่อประมาณ 3.5 กิโลเมตร มีอาณาเขต

ทิศเหนือ จรดตำบลบางบ่อ อำเภอบางบ่อ

ทิศใต้ จรดตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ และตำบลบางปู อำเภอเมือง

สมุทรปราการ

ทิศตะวันออก จรดตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ

ทิศตะวันตก จรดอำเภอบางเสาธง อำเภอบางพลี และอำเภอเมืองสมุทรปราการ

เนื้อที่

ตำบลบางเพ็ริง เป็นตำบลที่ตั้งอยู่ในเขตการปกครองของอำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีพื้นที่โดยรวมตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของที่ว่าการอำเภอ มีเนื้อที่ประมาณ 34 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 21,250 ไร่

ภูมิประเทศ

สภาพภูมิประเทศของตำบลบางเพ็ริง โดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่มน้ำท่วมถึงเหมาะแก่การเกษตรกรรมโดยเฉพาะการเลี้ยงสัตว์น้ำ เช่น ปลาและกุ้ง เป็นต้น พื้นที่ส่วนใหญ่มีคลองสาธารณะและคลองชลประทานไหลผ่านทุกหมู่บ้านแม่น้ำที่สำคัญไหลผ่านพื้นที่ ได้แก่ แม่น้ำ บางเหี้ย (คลองสำโรง) โดยมีลำคลองในพื้นที่ 28 สาย เป็นพื้นที่รับน้ำทำให้ฤดูฝนมีน้ำท่วมในบางพื้นที่ แต่มีน้ำแห้งขอดในช่วงฤดูแล้ง

จำนวนหมู่บ้าน

ตำบลบางเพรียงมีจำนวนหมู่บ้านทั้งสิ้น 6 หมู่บ้าน ที่อยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียง ได้แก่

หมู่ที่ 1 บ้านอ้อมไร่	หมู่ที่ 4 บ้านบางเพรียง
หมู่ที่ 2 บ้านไร่พริก	หมู่ที่ 5 บ้านบางเพรียง
หมู่ที่ 3 บ้านท้ายวัด	หมู่ที่ 6 บ้านลาดหวาย

จำนวนประชากร

ตำบลบางเพรียงมีประชากรตามหลักฐานทะเบียนราษฎร จำนวน 16,410 คน แยกเป็นเพศชาย 7,933 คน หญิง 8,477 คน มีความหนาแน่นเฉลี่ยต่อพื้นที่ประมาณ 450 คน/ ตารางกิโลเมตร และมีประชากรแฝงอยู่ประมาณ 1,500-2,000 คน มีจำนวนครัวเรือนประมาณ 6,806 ครัวเรือน

สภาพทางเศรษฐกิจ

ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเลี้ยงสัตว์น้ำ เช่น เลี้ยงปลาสด ปลาเบญจพรรณ และกุ้งกุลาดำ ทำสวน ค้าขาย และรับจ้างในโรงงานอุตสาหกรรม โดยพื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณ 30% เลี้ยงปลาเบญจพรรณ 40% เลี้ยงปลาสด 10% เลี้ยงกุ้งกุลาดำ และปลูกไม้ผล 20% พื้นที่ปลูกข้าว

หน่วยธุรกิจในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

โรงงานอุตสาหกรรม	จำนวน 90 แห่ง
โรงสี	จำนวน 1 แห่ง
ปั้มน้ำมัน	จำนวน 1 แห่ง
ปั้มแก๊ส	จำนวน 1 แห่ง
ร้านขายของชำ/ เบ็ดเตล็ด	จำนวน 85 แห่ง

สภาพทางสังคม

การศึกษา

โรงเรียนประถมศึกษา	จำนวน 3 แห่ง
โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน	จำนวน 1 แห่ง
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก	จำนวน 3 แห่ง
กสน.บางเพรียง	จำนวน 1 แห่ง

สถาบันและองค์กรทางศาสนา

วัด/ สำนักสงฆ์	จำนวน 3 แห่ง
มัสยิด	จำนวน 1 แห่ง

ศาลเจ้า จำนวน 1 แห่ง

**** ประชาชนส่วนใหญ่ของตำบลบางเพ็ญง นับถือศาสนาพุทธ และรองลงมาคือศาสนาอิสลาม ****

สาธารณสุข

โรงพยาบาลของรัฐขนาด 120 เตียง จำนวน 1 แห่ง

โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพ จำนวน 1 แห่ง

สำนักงานสาธารณสุข จำนวน 1 แห่ง

*****อัตราการมีและใช้ส้วมราดน้ำ ร้อยละ 100*****

ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ศูนย์ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จำนวน 1 แห่ง

นโยบายการพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญง

สืบเนื่องจากปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญง เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลขนาดใหญ่ และเป็นพื้นที่กึ่งเกษตรกรรม กึ่งอุตสาหกรรม ซึ่งทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากมายในภาวะปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาน้ำเน่าเสีย ซึ่งเกิดจากภาคอุตสาหกรรม, ปัญหามลพิษจากโรงงานต่าง ๆ, ปัญหาสุขภาพอนามัย, ปัญหาความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน, ปัญหาด้านการศึกษาและการกีฬา, ปัญหาด้านคุณภาพชีวิต และอื่น ๆ อีกมากมายที่เกิดขึ้นและกำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ดังนั้น คณะผู้บริหารจึงกำหนดนโยบายในการบริหารงานในด้านต่าง ๆ 5 ด้าน ดังนี้

1. นโยบายพัฒนาทางด้านการเมืองการบริหาร

1.1 การดำเนินกิจกรรมทางด้านการเมือง จะใช้กระบวนการในการปกครองระบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหาร

1.2 การบริหารงานจะยึดหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี แบบหลักธรรมาภิบาล ซึ่งประกอบด้วย หลักนิติธรรม หลักคุณธรรม หลักความโปร่งใส หลักความมีส่วนร่วม และหลักความรับผิดชอบและความคุ้มค่า

1.3 การบริหารงานจะประสานทางานร่วมกับผู้ปกครอง ตามนโยบายของรัฐ กระทรวงมหาดไทย จังหวัดสมุทรปราการรวมถึงการพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า ให้มีประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

1.4 การบริหารงานโดยความโปร่งใส และเป็นธรรม และปราบปรามการทุจริตให้หมดไปจากองค์กร เสริมสร้างคุณธรรมของผู้บริหาร สมาชิก และพนักงานส่วนตำบล

1.5 เสริมสร้างความสามัคคีและความปรองดองใน องค์การบริหารส่วนตำบล และประชาชนในตำบล

- 1.6 ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาตำบล
2. นโยบายการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน
 - 2.1 สร้างและปรับปรุงถนน ทางเดินเท้า ภายในตำบลทั้งระบบ ให้ได้มาตรฐานและเชื่อมโยงกันเพื่อความสะดวกของประชาชนในการสัญจร
 - 2.2 เร่งดำเนินการก่อสร้างและปรับปรุงระบบระบายน้ำ พร้อมวางระบบป้องกันน้ำท่วมในตำบลอย่างยั่งยืน
 - 2.3 โครงการติดตั้ง ปรับปรุง และขยายเขตไฟฟ้า ให้ทั่วถึงทุกแห่งชุมชน ทุกซอยของตำบล เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
 - 2.4 ประสานงานกับการประปาส่วนภูมิภาค เพื่อจัดให้มีระบบน้ำประปาบริการแก่ประชาชนให้ทั่วถึง ในทุกพื้นที่
 - 2.5 ปรับปรุงและจัดการระบบผังเมืองให้สอดคล้องและรองรับการขยายตัวของเมืองอย่างเหมาะสม รวมถึงการปรับปรุงภูมิทัศน์ เส้นทางหลักให้สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย
3. นโยบายด้านการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ การศึกษา วัฒนธรรมและการกีฬา
 - 3.1 จัดตั้งระบบวิทยุสื่อสารครอบคลุมทั้งตำบล
 - 3.2 ส่งเสริมสภาพเยาวชนของตำบลบางเพ็ญ เพื่อรับทราบปัญหาความต้องการของเยาวชนและให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาตำบล
 - 3.3 พัฒนาเด็กและเยาวชนในตำบล ให้เป็นตำบลแห่งการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน
 - 3.4 เน้นนโยบายส่งเสริมสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตตลอดจนการจัดกิจกรรมร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ให้แก่ เด็ก เยาวชนในตำบลบางเพ็ญ
 - 3.5 อินเทอร์เน็ตชุมชน/ หมู่บ้าน/ ตำบลเด็กเยาวชนมีอินเทอร์เน็ตใช้ราคาถูกลงเพื่อการเรียนรู้หาข้อมูล
 - 3.6 ส่งเสริมศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน พร้อม ส่งเสริมทุนเด็กเรียนเก่ง
 - 3.7 ส่งเสริมกลุ่มผู้สูงอายุ จัดสวัสดิการและสร้างหลักประกันรายได้ให้แก่ ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ป่วยเอดส์ พร้อมเน้นนำระบบการเบิกจ่ายเงินสวัสดิการ เพื่อความสะดวก พร้อมรองรับและทันต่อความต้องการ
 - 3.8 ป้องกันและต่อต้านและกำจัดปัญหายาเสพติด โดยให้รู้เรื่องของโทษภัย
 - 3.9 ส่งเสริมสนับสนุนศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีต่าง ๆ ตลอดจนภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่ออนุรักษ์และสืบทอดให้เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นสืบไป

3.10 โครงการส่งเสริมอาชีพกลุ่มสตรี แม่บ้าน อ.ส.ม. อ.ป.พ.ร. ให้มีรายได้เพื่อเพิ่มผลผลิตสินค้า เพื่อเพิ่มมาตรฐานและพัฒนาอาชีพ ให้มีเพียงพอต่อการดำรงชีวิต จากภูมิปัญญาท้องถิ่น ตามหลัก “เศรษฐกิจพอเพียง”

3.11 ส่งเสริมรูปแบบสหกรณ์เพื่อแก้ไขปัญหา สินค้าเกษตรตกต่ำ

3.12 จัดทำโครงการเกษตรปลอดสารพิษมาตรฐาน วิธีปฏิบัติที่ดีด้านการเกษตร

3.13 จัดทำโครงการกีฬาระดับหมู่บ้านตำบล เพื่อสร้างความสามัคคีในตำบล

3.14 ส่งเสริมสนับสนุนความร่วมมือกับทางวัด และสมาคมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิถีทางศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ให้กับประชาชน มีเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจในการดำรงชีวิต

4. นโยบายด้านการพัฒนาและจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

4.1 ปรับปรุงแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร และตามโครงการ คลองสวย น้ำใส และดำเนินการประชาสัมพันธ์ ทำความเข้าใจกับชุมชนให้หยุดทิ้งขยะลงคลอง

4.2 ส่งเสริมสนับสนุน ฟื้นฟูสภาพแวดล้อม เพื่อเพิ่มพูนคุณภาพชีวิตให้แก่ประชาชน ให้ปลอดสารพิษ และมลภาวะ

4.3 บริหารจัดการระบบการจัดเก็บขยะมูลฝอยให้เป็นไปตามมาตรฐาน ทั้งนี้โดยความร่วมมือของประชาชนและหน่วยงานของรัฐ เอกชน ทุกชุมชน และองค์กร

5. ด้านการพัฒนาสาธารณสุข

5.1 จัดทำโครงการรถฉุกเฉินพร้อมทุกสถานการณ์ 24 ชั่วโมง

5.2 ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสุขภาพอนามัยของเด็กและเยาวชนและประชาชน ให้มีสุขภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยถ่วงน้ำหนักความสำคัญกับการดูแลและป้องกันสุขภาพตนเองมากขึ้น

5.3 ส่งเสริมและสนับสนุนในการสร้างโอกาสให้แก่กลุ่มผู้ด้อยโอกาส ผู้ยากไร้ ผู้พิการ ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประกฤษ เพ็ชรสุวรรณ (2555) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบล วัดขนุน อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ต่อการพัฒนาพื้นที่เตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลวัดขนุน อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ต่อการพัฒนาพื้นที่เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ด้วยการใช้องค์กรสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 28 คนผลการศึกษาพบว่าผู้ให้ข้อมูลทราบเรื่อง

ของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นคือการย้ายฐานการผลิต ปัญหาด้านแรงงาน ปัญหาการขาดแคลนสาธารณูปโภค จากการศึกษาพบว่าปัจจุบันองค์กร ยังไม่ได้มีนโยบายดำเนินงานเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและเห็นว่าควรปรับบทบาทในการพัฒนาพื้นที่เตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในด้านต่าง ๆ คือ 1) รัฐบาลควรกำหนดนโยบายที่ชัดเจนเรื่องการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 2) สร้างความรู้ความเข้าใจให้กับผู้บริหารและบุคลากรองค์กรถึงวิธีการนำชุมชนท้องถิ่นเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างฉลาดและรู้เท่าทันสถานการณ์ 3) สนับสนุนงบประมาณวิชาการสำหรับการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 4) องค์กรบริหารส่วนตำบลควรประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงเพื่อเตรียมความพร้อมของคนและชุมชนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 5) เตรียมความพร้อมของประชาชนโดยสร้างความรู้ ความเข้าใจกับประชาชนในเรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 6) พัฒนาให้ประชาชนเรียนรู้ภาษาสากลมากขึ้น 7) พัฒนาแรงงานฝีมือ และ 8) สร้างความเข้มแข็งทางสังคมและวัฒนธรรมให้กับชุมชน

จิรพรรณ นิลทองคำ (2556) ศึกษาวิจัยเรื่อง การเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดราชบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ความรู้ความเข้าใจของบุคลากรเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน 2) การเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 3) เปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของเทศบาลและองค์กรบริหารส่วนตำบล การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน โดยใช้การแบ่งกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา 20 แห่ง แห่งละ 20 คน และทำการสุ่มแบบบังเอิญ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.861 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติเพื่อหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test สรุปผลการวิจัยระดับความรู้ความเข้าใจของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนรวมอยู่ในระดับปานกลาง ระดับการเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ธีรวิสิฐ มุลงามกุลจ์ และคณะ (2556) ศึกษาวิจัยเรื่อง การเตรียมความพร้อมในการพัฒนาองค์กรสู่ประชาคมอาเซียนองค์กรบริหารส่วนตำบลในเขตภาคกลางในสามด้าน ได้แก่ การเตรียมความพร้อมในการพัฒนาองค์กรสู่ประชาคมอาเซียน ปัจจัยการบริหารงาน และแนวทางการเตรียมความพร้อมในการพัฒนาองค์กรสู่ประชาคมอาเซียน ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างองค์กรบริหารส่วนตำบล จำนวน 310 ตัวอย่าง โดยสุ่มจากประชากรประกอบด้วย คณะผู้บริหาร องค์กรบริหารส่วนตำบลในเขตภาคกลาง จำนวนทั้งสิ้น 1,359 อบต. ใน 21 จังหวัด

ผลการศึกษาพบว่า การเตรียมความพร้อมในการพัฒนาองค์กรผู้ประกอบการส่วนตำบลในเขตภาคกลางในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านองค์กร, ด้านกระบวนการ, ด้านเทคโนโลยีและด้านกลยุทธ์ อยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด ปัจจัยการบริหารในการเตรียมความพร้อม ได้แก่ อายุ, การศึกษา, และระยะเวลาในการทำงาน ปัจจัยทางการบริหารที่มีความสำคัญต่อการเตรียมความพร้อม ๆ เรียงจากปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปน้อย ได้แก่ ด้านการจัดการ, ด้านบุคลากร, ด้านงบประมาณ, และด้านเครื่องมืออุปกรณ์ ๆ และยังพบว่า ปัจจัยด้านงบประมาณและการจัดการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการเตรียมความพร้อม แนวทางการเตรียมความพร้อมในการพัฒนาองค์กรแห่งการเรียนรู้ผู้ประกอบการอาเซียนคือ องค์กรควรวางแผนการบริหารงานตามความเหมาะสมของพื้นที่ เน้นการบูรณาการการทำงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนให้มีความรู้ ความเข้าใจ ถึงวัตถุประสงค์ บทบาท หน้าที่ การเพิ่มโครงสร้างหน่วยงานในองค์กรที่ดูแลเกี่ยวกับอาเซียน โดยเฉพาะให้สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ และควรสร้างองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและควรเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับอาเซียนให้กับคนในชุมชน

พรรณอร พัฒนาการค้า (2558) ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558: กรณีศึกษาเขตพื้นที่องค์กรบริหารส่วนจังหวัดนครสวรรค์ มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาปัจจัยการเตรียมความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558: กรณีศึกษาเขตพื้นที่องค์กรบริหารส่วนจังหวัดนครสวรรค์ ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากแบบสอบถาม เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดนครสวรรค์ 100 คน (90.01% ของการเลือกกลุ่ม) และประชาชนในเขตพื้นที่จังหวัดนครสวรรค์ 384 คน (100% ของการเลือกกลุ่ม) นำไปวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที่แบบ One-sample test และ Independent-sample t-test และการวิเคราะห์ห้อยประกอบ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความพร้อมในภาพรวมทั้งหมดของการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ($P < .05$) และพบว่า ในแต่ละรายด้านมีความพร้อมอยู่ในระดับต่ำเช่นกัน 2) กลุ่มเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการกับประชาชน มีทัศนคติต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ไม่แตกต่างกัน ($P < .05$) และ 3) ปัจจัยสำคัญของความพร้อมต่อการเข้าสู่อาเซียน มี 6 จาก 41 ประเด็นสำคัญดังนี้ ด้านอัตลักษณ์และความมั่นคงมี 8 ประเด็นสำคัญ ด้านความร่วมมือมี 6 ประเด็นสำคัญ ด้านการติดต่อสื่อสาร มี 7 ประเด็นสำคัญด้านความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน มี 8 ประเด็นสำคัญ ด้านการใช้ภาษาอาเซียน มี 7 ประเด็นสำคัญ และ ด้านนโยบายอาเซียน

มี 5 ประเด็นสำคัญ ในขณะที่เดียวกันพบว่า ปัจจัยทั้ง 6 ด้านดังกล่าวสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 60.25 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เพ็ญภักดิ์ บุรีรัตน์ และสุรศักดิ์ ชะมารัมย์ (2559) ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยการบริหารจัดการที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอโพธารอง จังหวัดร้อยเอ็ด การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาระดับความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของบุคลากรสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอโพธารอง จังหวัดร้อยเอ็ด 2) เปรียบเทียบความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของบุคลากรสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอโพธารอง จังหวัดร้อยเอ็ด 3) ศึกษาปัจจัยการบริหารจัดการที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของบุคลากรสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอโพธารอง จังหวัดร้อยเอ็ด และ 4) ศึกษาข้อเสนอแนะแนวทางเพื่อเสริมสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของบุคลากรสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอโพธารอง จังหวัดร้อยเอ็ด มีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นบุคลากรสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 221 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัย พบว่า 1) ความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านเจตคติ ด้านทักษะ และด้านความรู้ตามลำดับ 2) ผลการเปรียบเทียบความพร้อมจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สังกัด และประสบการณ์ในการทำงาน ไม่มีความแตกต่างกัน ส่วนด้านอายุมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 3) ปัจจัยการบริหารจัดการที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้แก่ ปัจจัยด้านทักษะ ความรู้ ความสามารถ และปัจจัยค่านิยมร่วม โดยสามารถทำนายความแปรปรวนรวมกันได้ร้อยละ 58.60 ($R^2 = .586$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) ข้อเสนอแนะแนวทางเพื่อเสริมสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ได้แก่ หน่วยงานควรจัดให้มีการฝึกอบรมด้านภาษาให้กับบุคลากรท้องถิ่น จัดให้มีการฝึกทักษะการใช้เทคโนโลยี รวมทั้งส่งเสริมการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาใช้ในการดำเนินงานเพิ่มขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และสังกัด และมีการดำเนินวิธีการศึกษาวิจัยดังนี้

วิธีการที่ใช้วิจัย

ในการศึกษานี้สามารถจำแนกวิธีการศึกษาเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การทบทวนเอกสาร (Literature reviews) โดยการรวบรวมเอกสารข้อมูลต่าง ๆ ศึกษา ค้นคว้า เอกสาร ทั้งที่เป็นหนังสือ บทความ รายงานสรุปของหน่วยงานราชการ และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับและทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

2. การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยอาศัยวิธีการสำรวจข้อมูล (Survey method) การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษานี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลกับประชากร คือ บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ รวมทั้งสิ้น 75 คน (องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ, 2557) ซึ่งประกอบไปด้วย

ตารางที่ 2 บุคลากร องค์กรบริหารส่วนตำบลบางเปรี้ยว จังหวัดสมุทรปราการ

บุคลากรองค์กรบริหารส่วนตำบลบางเปรี้ยว จังหวัดสมุทรปราการ	จำนวน
สมาชิกสภา	15
สำนักงานปลัด	28
กองคลัง	12
กองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	5
กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม	15
รวม	75

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลโดยที่ขอบเขตของแบบสอบถามจะเกี่ยวข้องกับ ทักษะคิดต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขององค์กรบริหารส่วนตำบลบางเปรี้ยว จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งแบบสอบถามได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสังกัด ลักษณะคำถามเป็นคำถามปลายปิดแบบให้เลือกคำตอบ (Check list) และเลือกตอบได้เพียงข้อเดียว รวมจำนวน 5 ข้อซึ่งลักษณะของคำถามจะมีคำตอบหลายตัวเลือกและเป็นแบบสอบถามปลายปิด เป็นการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติเรียงลำดับและอัตราส่วน ดังนี้

1. เพศ ใช้ระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทนามบัญญัติ (Nominal scale)
2. อายุ ใช้ระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทนามเรียงลำดับ (Ordinal scale)
3. ระดับการศึกษา ใช้ระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทนามบัญญัติ (Ordinal sScale)
4. สังกัด ใช้ระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทนามบัญญัติ (Nominal scale)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้านการจัดการความรู้ ด้านการเมืองและความมั่นคง ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและวัฒนธรรม ลักษณะเป็นคำถามปลายปิดซึ่งประกอบด้วยคำตอบย่อยที่แบ่งเป็น 5 ระดับ โดยใช้มาตรวัดประมาณค่า (Rating scale) และให้คะแนนแต่ละระดับตั้งแต่ค่าคะแนนน้อยที่สุด คือ 1 ถึงค่าคะแนนมากที่สุด คือ 5 คะแนน จำนวน 19 ข้อ และมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ผู้ศึกษาได้พิจารณาจากผลต่างของคะแนนสูงสุดหักด้วยคะแนนต่ำสุดและหารด้วย

จำนวนระดับของคะแนนผลลัพธ์เท่ากับ 0.80 ซึ่งจะทำให้แต่ละช่วงคะแนนจะต่างกัน 0.80 คะแนน ดังนั้นระดับความคิดเห็นในด้านต่าง ๆ จะมีชั้นของคะแนนเฉลี่ยหรือค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ย		การแปลผล
คะแนนค่าเฉลี่ย	4.21-5.00	มีทัศนคติดีมาก
คะแนนค่าเฉลี่ย	3.41-4.20	มีทัศนคติก่อนข้างดี
คะแนนค่าเฉลี่ย	2.61-3.40	มีทัศนคติปานกลาง
คะแนนค่าเฉลี่ย	1.81-2.60	มีทัศนคติก่อนข้างไม่ดี
คะแนนค่าเฉลี่ย	1.00-1.80	มีทัศนคติไม่ดี

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การศึกษาทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ ในครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ทำการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีทัศนคติ นโยบายท้องถิ่นและแนวทางการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แนวคิดเกี่ยวกับสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดสมุทรปราการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เพิ่มเติมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามโดยให้ครอบคลุมเนื้อหาตามแนวความคิดของการวิจัย

2. นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้สร้างขึ้นโดยการประยุกต์ใช้ข้อมูลจากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้นเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีคุณภาพ ผู้วิจัยจึงได้ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม ดังนี้

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม (Content validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ทั้งสองท่านตรวจสอบเนื้อหา คือท่านอาจารย์ ดร.อุษณากร ทาวะรัมย์ และ ดร.เทียนแก้ว เดียมสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาทำการตรวจสอบและเสนอแนะเพิ่มเติม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการประกอบการวิจัยในเรื่องนี้ใช้ข้อมูลที่จำแนกตามแหล่งที่มา 2 ส่วนคือ

1. การเก็บข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) ใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการและมีการดำเนินการดังนี้
 - 1.1 ผู้ศึกษาทำการเตรียมแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากร
 - 1.2 ผู้ศึกษาแนะนำตัวเพื่อขออนุญาตเก็บแบบสอบถามกับประชากรและทำการเตรียมแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลจากทั้งประชากรการวิจัย
 - 1.3 ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำการตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง ทั้งนี้ผู้ศึกษาคำเนินการอธิบายวิธีการทำแบบสอบถามและแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง
 - 1.4 ผู้ศึกษาคำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและนำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล
 - 1.5 ผู้ศึกษาตรวจสอบแก้ไขข้อมูลทุกฉบับโดยพิจารณาความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูล ความสอดคล้องของคำถามที่เกี่ยวข้องกันและคุณลักษณะของตัวอย่างตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
 - 1.6 ผู้ศึกษานำรหัสข้อมูลที่ตรวจสอบในขั้นแรกเรียบร้อยแล้วไปบันทึกข้อมูลลงในโปรแกรมสำเร็จรูป แล้วตรวจสอบรหัสข้อมูลครั้งสุดท้ายเพื่อเตรียมสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

2. การเก็บข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษา ทฤษฎี เอกสารวิชาการที่เกี่ยวข้อง เช่น รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ การศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง และตำราทางวิชาการต่าง ๆ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive analysis) ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา ระดับการศึกษา สังกัด ใช้แจกแจงความถี่ (Frequency) และนำเสนอเป็นค่าร้อยละ (Percentage)

2. ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยการใช้การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และทำการเปรียบเทียบทัศนคติด้วยค่าเฉลี่ย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ทักษะคิดต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ ผู้วิจัยตั้งวัตถุประสงค์ไว้ 2 ประการคือ เพื่อศึกษาทักษะคิดต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะคิดต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา และสังกัด ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำอธิบาย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ

ตอนที่ 2 ทักษะคิดต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบทักษะคิดต่อการเข้าสู่สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา ระดับการศึกษา สังกัด วิเคราะห์จากความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) เสนอผลในรูปแบบตาราง

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	25	33.33
หญิง	50	66.67
รวม	75	100.00

จากตารางที่ 3 พบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 66.67 สำหรับบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ ที่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 33.33

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
30-39ปี	26	34.67
40-49 ปี	28	37.34
50-59 ปี	21	27.99
รวม	75	100.00

จากตารางที่ 4 พบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 40-49 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.34 รองลงมาคือ บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ อายุระหว่าง 30-39ปี คิดเป็นร้อยละ 34.67 และ บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการน้อยสุด คืออายุระหว่าง 50-59 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.99

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามศาสนา

ศาสนา	จำนวน	ร้อยละ
พุทธ	72	96.00
อิสลาม	3	4.00
รวม	75	100.00

จากตารางที่ 5 พบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ เกือบทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 96.00 รองลงมานับถือศาสนาอิสลาม คิดเป็นร้อยละ 4.00

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ
จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	72	96.00
มัธยมศึกษา	3	4.00
ปวช. ปวส./ อนุปริญญาตรี	26	34.67
ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี	41	54.67
รวม	75	100.00

จากตารางที่ 6 พบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ ส่วนใหญ่ มีระดับการศึกษา ปวช. ปวส./ อนุปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็น ร้อยละ 54.67 รองลงมาบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 34.67 และบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 6.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของบุคลากร องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามสังกัด

สังกัด	จำนวน	ร้อยละ
สมาชิกสภา	25	20.00
สำนักงานปลัด	28	37.33
กองคลัง	12	16.00
กองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	5	6.67
กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม	15	20.00
รวม	75	100.00

จากตารางที่ 7 บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ ส่วนใหญ่ปฏิบัติงานสังกัดสำนักปลัด คิดเป็นร้อยละ 37.33 รองลงมาคือ สังกัดสมาชิกสภา

และกองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม คิดเป็นร้อยละ 20.00 เท่ากัน และสังกัดกองคลัง คิดเป็นร้อยละ 16.00 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ทักษะคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ

ตารางที่ 8 จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของทักษะคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามรายชื่อ

ทักษะคติ	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
1. การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ทำให้เศรษฐกิจระดับชุมชน จังหวัด และเศรษฐกิจภาพรวมของไทยดีขึ้น	34)45.33(23)30.67(15)20.00(3)4.00(0)0.0(4.17	0.89	ค่อนข้างดี	6
2. ท่านเห็นด้วยกับการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในกลุ่มสมาชิกประชาคมอาเซียน ทำให้เกิดการหลั่งไหลของแรงงานต่างชาติและแรงงานที่ขาดแคลนในบางสาขา	41)54.67(16)21.33(16)21.33(2)2.67	0)0.0(4.28	0.89	ดีมาก	4
3. การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีก่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถทางธุรกิจและอุตสาหกรรมของจังหวัดให้เจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง	41 (54.67)	16)21.33(16)21.33(2 (2.67)	0)0.0(4.28	0.89	ดีมาก	5
4. การเป็นหนึ่งในประเทศ กลุ่มอาเซียนสามารถต่อรองกับกลุ่มประเทศอื่น ๆ ในเวทีโลก	40)53.33(23)30.67(11)14.67(1)1.33(0)0.00(4.36	0.78	ดีมาก	1
5. การสนับสนุนให้ประเทศอื่น ๆ มาลงทุนในกลุ่มประเทศอาเซียน เป็นการทำให้ประชากรในกลุ่มประเทศอาเซียนมีรายได้มากขึ้น	14)18.67(23)30.67(19)25.33(3)4.00(16)21.33(3.21	1.39	ปานกลาง	16

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
6. ท่านเห็นด้วยกับการส่งเสริมให้จังหวัดสมุทรปราการเป็นศูนย์กลางฐานการผลิตเพื่อการส่งออกที่สำคัญของประเทศ ประชาคมอาเซียน เช่น อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ แปรรูปอาหาร	17)22.67(8)10.67(23)30.67(11)14.67(16)21.33(2.99	1.43	ปานกลาง	19
7. ประเทศสมาชิกอาเซียน ควรขยายความร่วมมือต่อต้านภัยคุกคามต่าง ๆ เช่น การก่อการร้ายข้ามชาติ อาชญากรรม ยาเสพติด เป็นต้น	20)26.67(9)12.00(26)34.67(6)8.00(14)18.67(3.20	1.41	ปานกลาง	17
8. การส่งเสริมความสุขและรับผิดชอบร่วมกันในประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นการรักษาความมั่นคงสำหรับการรักษาความมั่นคงสำหรับประชาชนที่ครอบคลุมในทุกด้าน	28)37.33(22)29.33(16)21.33(6)8.00(3)4.00(3.88	1.13	ค่อนข้างดี	9
9. แนวคิดการส่งเสริมประชาธิปไตยและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน เคารพสิทธิซึ่งกันและกัน ทำให้ชุมชนของประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นชุมชนน่าอยู่	25)33.33(18)24.00(22)29.33(4)5.33(6)8.00(3.69	1.22	ค่อนข้างดี	11
10. การสนับสนุนการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันในกลุ่มประเทศอาเซียน ทำให้ประเทศสมาชิกของท่านมีการทุจริตคอร์รัปชันลดลง	16)21.33(18)24.00(16)21.33(13)17.33(12)16.00(3.17	1.38	ปานกลาง	18
11. ท่านสนับสนุนการให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นมีความเข้มแข็ง ที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาความเจริญให้กับชุมชนและท้องถิ่นให้มีทิศทางเดียวกับประเทศอื่น ๆ ในกลุ่มอาเซียน	29)38.67(16)21.33(13)21.33(12)21.33(6)21.33(3.69	1.31	ค่อนข้างดี	11

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
12. ท่านเห็นด้วยกับการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ ด้านต่าง ๆ ของประเทศสมาชิกอาเซียน ให้แก่ประชาชนเพื่อให้นักในชุมชนเข้าใจ	25)33.33(14)18.67(18)24.00(12)16.00(6)8.00(3.53	1.32	ค่อนข้างดี	12
13. ท่านเห็นด้วยกับความร่วมมือกันของประเทศสมาชิก ในด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ให้เกิดความยั่งยืน	3)4.00(15)20.00(14)18.67(14)18.67(29)38.67(2.32	1.29	ค่อนข้างไม่ดี	13
14. ท่านสนับสนุนให้มีการใช้มาตรการเชิงรุกและเข้มงวด ในการบังคับใช้กฎระเบียบ ว่าด้วยการรักษาสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ต่อเนื่อง และยั่งยืน	3)4.00(15)20.00(14)18.67(14)18.67(10)13.33(2.32	1.29	ค่อนข้างไม่ดี	14
15. ท่านเห็นด้วยกับการสร้างระบบขนส่ง หรือระบบ โลจิสติกส์ให้เป็นมี ประสิทธิภาพและทันสมัย ท่านเพื่อให้เกิดความสะดวก ปลอดภัย ประหยัดต้นทุน รองรับประชาคมอาเซียน	39)52.00(13)17.33(7)9.33(6)8.00(10)13.33(3.87	1.46	ค่อนข้างดี	10
16. ท่านเห็นด้วยกับความเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์ มรดกทางวัฒนธรรมและ เอกอัครราชทูตของแต่ละประเทศ สมาชิก เพื่อพัฒนาเป็น อุทยานกรรมการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรม	40)53.33(24)32.00(6)8.00(3)4.00(2)2.67(4.29	0.97	ดีมาก	2
16. ท่านเห็นด้วยกับความเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์ มรดกทางวัฒนธรรมและ เอกอัครราชทูตของแต่ละประเทศ สมาชิก เพื่อพัฒนาเป็น อุทยานกรรมการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรม	40)53.33(24)32.00(6)8.00(3)4.00(2)2.67(4.29	0.97	ดีมาก	2

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น					μ	σ	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
17. ความร่วมมือกันของ ประเทศสมาชิกช่วยผลักดัน ให้ชุมชนของประเทศสมาชิก มีความเข้มแข็งและมี ความสัมพันธ์ที่ดีของชุมชน	40)53.33(24)32.00(6)8.00(3)4.00(2)2.67(4.29	0.97	ดีมาก	3
18. ท่านเห็นด้วยกับการ สนับสนุนให้เกิดการพัฒนา รูปแบบการท่องเที่ยวแบบ ครบวงจร รวมทั้งธุรกิจที่ เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ในรูปแบบต่าง ๆ	25 (33.33)	30 (40.00)	16 (21.33)	2 (2.67)	2 (2.67)	3.99	0.95	ค่อนข้างดี	7
19. การสร้างมูลค่าเพิ่มของ ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเพื่อ สร้างมูลค่าเพิ่มและสร้างรายได้ ให้กับชุมชน เพื่อรองรับ ประชาคมอาเซียน	25 (33.33)	30 (40.00)	16 (21.33)	2 (2.67)	2 (2.67)	3.99	0.95	ค่อนข้างดี	8
ภาพรวม						3.66	0.75	ค่อนข้างดี	

จากตารางที่ 8 พบว่าบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภาพรวมอยู่ระดับค่อนข้างดี ($\mu = 3.66$, $\sigma = 0.75$) เมื่อมีการพิจารณารายข้อ โดยเรียงตามทัศนคติที่ดีที่สุด พบว่าบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ มีทัศนคติต่อการเป็นหนึ่งในประเทศกลุ่มอาเซียนสามารถต่อรองกับกลุ่มประเทศอื่น ๆ ในเวทีโลกมากที่สุด ($\mu = 4.36$, $\sigma = 0.78$) มีทัศนคติในระดับดีมาก รองลงมาคือความเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์มรดกทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของแต่ละประเทศสมาชิก เพื่อพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ($\mu = 4.29$, $\sigma = 0.97$) และความร่วมมือกันของประเทศสมาชิกช่วยผลักดันให้ชุมชนของประเทศสมาชิกมีความเข้มแข็งและมีความสัมพันธ์ที่ดีของชุมชน ($\mu = 4.29$, $\sigma = 0.97$) มีทัศนคติในระดับดีมาก ตามลำดับ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาชิกประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามเพศ

ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคม	เพศ	μ	σ	แปลผล
ประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	ชาย	3.64	0.79	ค่อนข้างดี
	หญิง	3.67	0.74	ค่อนข้างดี

จากตารางที่ 9 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามเพศ พบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ เพศหญิง มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ($\mu = 3.67$, $\sigma = 0.74$) อยู่ในระดับค่อนข้างดี และเพศชายมีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพศชาย ($\mu = 3.64$, $\sigma = 0.79$) อยู่ในระดับค่อนข้างดี ตามลำดับ

ตารางที่ 10 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามอายุ

ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคม	อายุ	μ	σ	แปลผล
ประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	30-39 ปี	3.88	0.74	ค่อนข้างดี
	40-49 ปี	3.50	0.76	ค่อนข้างดี
	50-59 ปี	3.60	0.70	ค่อนข้างดี

จากตารางที่ 10 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามอายุ โดยเรียงลำดับจากกลุ่มที่มีทัศนคติดีมากที่สุด พบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ อายุระหว่าง 30-39 ปี ($\mu = 3.88$, $\sigma = 0.74$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนอยู่ในระดับค่อนข้างดี รองลงมาคืออายุระหว่าง 50-59 ปี ($\mu = 3.60$, $\sigma = 0.70$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนในระดับค่อนข้างดี และอายุ

ระหว่าง 40-49 ปี ($\mu = 3.50$, $\sigma = 0.76$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนในระดับค่อนข้างดี ตามลำดับ

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามระดับการศึกษา

ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคม	ระดับการศึกษา	μ	σ	แปลผล
ประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	ประถมศึกษา	4.00	0.43	ค่อนข้างดี
	มัธยมศึกษา	3.51	0.68	ค่อนข้างดี
	ปวช. ปวส./	3.65	0.80	ค่อนข้างดี
	อนุปริญญาตรี			
	ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี	4.26	0.64	ดีมาก

จากตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยเรียงลำดับจากกลุ่มที่มีทัศนคติดีมากที่สุด พบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพียง ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ($\mu = 4.26$, $\sigma = 0.64$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนในระดับดีมาก รองลงมาคือ ระดับการศึกษาประถมศึกษา ($\mu = 4.00$, $\sigma = 0.43$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนในระดับค่อนข้างดี และระดับการศึกษาปริญญาตรี ($\mu = 3.65$, $\sigma = 0.80$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนในระดับค่อนข้างดี ตามลำดับ

ตารางที่ 12 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามสังกัด

ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคม	สังกัด	μ	σ	แปลผล
ประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	สมาชิกสภา	3.31	0.61	ปานกลาง
	สำนักงานปลัด	3.46	0.79	ค่อนข้างดี
	กองคลัง	3.79	0.72	ค่อนข้างดี
	กองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	4.08	0.41	ค่อนข้างดี
	กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม	4.14	0.65	ค่อนข้างดี

จากตารางที่ 12 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกตามตำแหน่ง โดยเรียงลำดับจากกลุ่มที่มีทัศนคติดีมากที่สุด พบว่าบุคลากรรองคํการบริหารส่วนตําลบางเพรียง สังกัดกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม ($\mu = 4.14$, $\sigma = 0.65$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนในระดับค่อนข้างดี รองลงมาคือสังกัดกองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ($\mu = 4.08$, $\sigma = 0.41$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนในระดับค่อนข้างดี และสังกัดกองคลัง ($\mu = 3.79$, $\sigma = 0.72$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียนในระดับค่อนข้างดี ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จำแนกตาม เพศ อายุ การศึกษา และสังกัด โดยศึกษาจากทั้งกลุ่มประชากร บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 75 คน โดยการใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากร องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จากการศึกษาพบว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 เป็นเพศชายจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 40-49 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.34 รองลงมาคือ อายุระหว่าง 30-39 ปี และอายุระหว่าง 50-59 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.99 โดยบุคลากรนับถือเป็นศาสนาพุทธมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 96.00 รองลงมาศาสนาอิสลาม คิดเป็นร้อยละ 4.00 ส่วนใหญ่เป็นระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 54.67 รองลงมาเป็นระดับการศึกษามัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 34.67 โดยปฏิบัติงานในสังกัดสำนักปลัด คิดเป็นร้อยละ 37.33 รองลงมาคือสมาชิกสภา กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม คิดเป็นร้อยละ 20.00

2. ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทำให้เศรษฐกิจระดับชุมชนจังหวัด และเศรษฐกิจภาพรวมของไทยดีขึ้น รองลงมาคือ การสนับสนุนให้เกิดการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวแบบครบวงจร รวมทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ การสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและสร้างรายได้ให้กับชุมชน เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนขึ้น และการส่งเสริมความสงบสุขและรับผิดชอบร่วมกันในประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นการรักษาความมั่นคงสำหรับประชาชนที่ครอบคลุมในทุกด้าน ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พบว่า บุคลากรเพศหญิง ($\mu = 3.67, \sigma = 0.74$) มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ดีกว่าบุคลากรเพศชาย ($\mu = 3.64, \sigma = 0.79$) มีทัศนคติในระดับค่อนข้างดี บุคลากรที่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี ($\mu = 3.88, \sigma = 0.74$) มีทัศนคติที่ดีกว่าอายุระหว่าง 50-59 ปี ($\mu = 3.60, \sigma = 0.70$) และอายุระหว่าง 40-49 ปี ($\mu = 3.50, \sigma = 0.76$) ตามลำดับ โดยทั้งสามกลุ่มอายุมีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระดับค่อนข้างดี

บุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี ($\mu = 4.26, \sigma = 0.64$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระดับดีมาก รองลงมาคือระดับการศึกษาประถมศึกษา ($\mu = 4.00, \sigma = 0.43$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระดับค่อนข้างดี และระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น/อนุปริญญา ($\mu = 3.65, \sigma = 0.80$) มีทัศนคติทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ค่อนข้างดี ตามลำดับ บุคลากรสังกัดกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม ($\mu = 4.14, \sigma = 0.65$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระดับค่อนข้างดี รองลงมาคือบุคลากรสังกัดกองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ($\mu = 4.08, \sigma = 0.41$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระดับค่อนข้างดี และบุคลากรสังกัดกองคลัง ($\mu = 3.79, \sigma = 0.72$) มีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระดับค่อนข้างดี ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่องทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ มีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. ผลการศึกษาเรื่องทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างดี ($\mu = 3.66$) อธิบายได้ว่า บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ มีความสนใจในข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และรวมถึงการกระตุ้นจากปัจจัยภายนอกต่าง ๆ เช่น การประชาสัมพันธ์จากภาครัฐและภาคเอกชนตามสื่อต่าง ๆ องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ มีการให้ความสำคัญและสอดแทรกนโยบายแบบแผนงาน จึงทำให้บุคลากรมีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ในระดับก่อนข้างดี ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของกนกวรรณ สมรักษ์ (2555) คือ ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะคิดและแนวโน้มพฤติกรรมต่อเนื่อง เรื่อง ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน AEC พบว่า ทักษะคิด เรื่องประชาคมเศรษฐกิจส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วย ซึ่งเป็นทักษะคิดเชิงบวก โดยมีทักษะคิดที่เห็นด้วยในเรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยขยายการค้า การลงทุน

2. บุคลากรมีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นอันดับหนึ่ง คือ การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทำให้เศรษฐกิจระดับชุมชนจังหวัด และเศรษฐกิจ ภาพรวมของไทยดีขึ้น เนื่องจากเศรษฐกิจไทยจะสามารถฟื้นตัวและกลับมาเติบโต ขึ้นอยู่กับว่า ประเทศไทยจะสามารถจัดการกับอุปสรรคด้าน โครงสร้างที่ขัดขวางการเติบโตของเศรษฐกิจร่วมกับ ส่งเสริมการเติบโตอย่างมีส่วนร่วมได้เร็วแค่ไหน โดยประเทศไทยมีโอกาสบรรลุเป้าหมายนี้ ได้โดยการขยายการค้าเพื่อผสานรวมกับเศรษฐกิจโลก สนับสนุนการเติบโตทางเศรษฐกิจผ่านการ ลงทุนแบบพลิกโฉมของภาครัฐเพื่อดึงดูดตลาดทุนภาคเอกชน กระตุ้นการบริโภคในประเทศ และ การปรับปรุงบริการภาครัฐทั่วประเทศ มาตรการเหล่านี้จะสนับสนุนให้เศรษฐกิจกลับมาเติบโต ได้สูงขึ้นอย่างสมดุลมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยลดความยากจนขั้นรุนแรง และส่งเสริมให้เกิดการกระจาย ความมั่งคั่งแก่ประชาชนทุกคน ประเทศไทยได้วางเป้าหมายการเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาว ในแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) เพื่อบรรลุเป้าหมายการเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ผ่านการปฏิรูปในหลายด้าน การปฏิรูปนี้ให้ความสำคัญในเรื่องความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ทุนมนุษย์ โอกาสทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน ความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม ชีตความสามารถในการแข่งขัน และ ระบบราชการที่มีประสิทธิภาพ การปฏิรูปที่ได้เริ่มดำเนินการได้แก่ การลงทุนใน โครงสร้างพื้นฐาน ขนาดใหญ่ที่ใช้เวลาดำเนินการหลายปี ทั้งการปรับปรุงระบบรถไฟรางคู่ การปฏิรูปด้านกฎระเบียบ ข้อบังคับเพื่อปรับปรุงความสะดวกในการประกอบธุรกิจ การตั้งคณะกรรมการนโยบายและกำกับ ดูแลรัฐวิสาหกิจเพื่อปรับปรุงการบริหารจัดการรัฐวิสาหกิจให้ดีขึ้น การถ่ายโอนการกำกับดูแล สถาบันการเงินเฉพาะกิจ ไปอยู่ภายใต้ธนาคารแห่งประเทศไทย การอนุมัติภาษีมรดกและภาษี อสังหาริมทรัพย์ในอัตราก้าวหน้าในอนาคต การปฏิรูปจะสามารถดำเนินไปได้อย่างยั่งยืน มีคุณภาพ และมี การนำไปใช้ดำเนินการได้ดีนั้นจำเป็นต้องทำให้ความพยายามในการปฏิรูปส่งผลให้ เกิดความสำเร็จทางเศรษฐกิจตามที่มุ่งหวังไว้ นอกจากนี้ การปฏิรูปอย่างต่อเนื่องในเรื่องการศึกษา ชีตความสามารถในการแข่งขัน รวมถึงการบริหารจัดการ โครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐและระบบ ราชการมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ประเทศไทยก้าวจากประเทศรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง ซึ่งสอดคล้องงานวิจัยของทัศนีย์ อัครพันธ์ (2555) ทักษะคิดและความพร้อมของนักศึกษาวิทยาลัย ราชพฤกษ์ต่อการเข้าสู่ ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียน พบว่า สำหรับความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคม อาเซียน พบว่า กลุ่ม ตัวอย่างมีระดับความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมอาเซียนภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ซึ่งมีความเข้าใจเกี่ยวกับ การพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษจะช่วยให้การสื่อสารสะดวกขึ้น เมื่อประเทศก้าวสู่ประชาคม อาเซียน และสำหรับทัศนคติเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีทัศนคติเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นมากที่สุด คือ ผู้ร่วมงานที่มีความหลากหลาย เช่น เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรม เป็นการผสมผสาน ในการทำงาน เพื่อตอบสนอง ความต้องการของตลาด

3. บุคลากรมีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็น (อันดับสอง) ความเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์มรดกทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของแต่ละ ประเทศสมาชิก เพื่อพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และ ความร่วมมือกัน ของประเทศสมาชิกช่วยผลักดัน ให้ชุมชนของประเทศสมาชิกมีความเข้มแข็งและมีความสัมพันธ์ที่ดี ของชุมชน แหล่งท่องเที่ยวที่อาเซียนเห็นพ้องร่วมกันว่ามีศักยภาพที่จะนำมาเป็นจุดขายของการ ท่องเที่ยวในระดับภูมิภาค ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม/ มรดก การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวทางน้ำ และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ โดยจะนำสินค้าและ บริการมาจัดกลุ่มเป็นแพ็คเกจที่รวมประเทศอาเซียนตั้งแต่ 2-3 ประเทศขึ้นไป เพื่อเสนอขายการ ท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยง เช่น การนำเสนอโปรแกรมการท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงอุทยานประวัติศาสตร์ พระนครศรีอยุธยาของประเทศไทย นครวัดของประเทศกัมพูชา และบุโรพุทโธของประเทศ อินโดนีเซีย สำหรับการท่องเที่ยววัฒนธรรม/ มรดก เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับชนวัด ลิมป์พานิชย์กุล (2558) ศึกษาเรื่อง แผนงานการพัฒนาการบริหารจัดการของผู้ประกอบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ใน เส้นทาง R3E เพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า การดำเนินการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียในการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การดำเนินการสำรวจพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเส้นทาง R3E สามารถแสดงผลการศึกษาได้ ดังนี้ ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ พบว่า สถานที่ท่องเที่ยวใน จังหวัดเชียงราย และจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า มีกระจายอยู่ในทุกอำเภอ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวใน เชียงวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของประเทศไทยศักยภาพในการดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ ในเกณฑ์โดยรวมที่ระดับมาก มีศักยภาพใน การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง หากแต่ขาดการ มีประสิทธิภาพที่ดีในการพัฒนา ทั้งนี้ได้พบประเด็นที่น่าสนใจกล่าวคือ การมีส่วนร่วมของชุมชน อยู่ในระดับต่ำ แต่กลับพบว่าชุมชนมีรายได้จากการท่องเที่ยวในระดับมาก

4. บุคลากรมีทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็น (อันดับสาม) การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในกลุ่มสมาชิกประชาคมอาเซียน ทำให้เกิดการ หลั่งไหลของแรงงานต่างชาติและแรงงานที่ขาดแคลนในบางสาขา และ การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรี

ก่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและอุตสาหกรรมของจังหวัดให้เจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนับเป็นจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญของไทย การเปิดเสรีทางการค้า การบริการ และการลงทุน จะส่งผลดีแก่ประเทศไทย ในด้านการค้า ตลาดสินค้าของ ไทยจะขยายตัวเพิ่มมากขึ้น ทั้งในภูมิภาคอาเซียนเองและขยายออกไปสู่ภูมิภาคอื่นในโลก โดยการ ทำข้อตกลงการค้าเสรีกับประเทศนอกกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นอาเซียนบวก 3 บวก 6 หรือความร่วมมือกับ กลุ่มสหภาพยุโรป ส่วนภาคบริการนั้น มีบทบาทอย่างมากในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยวและด้านสุขภาพ การเปิดเสรีด้านแรงงานจะทำให้การแข่งขันมีมากขึ้นที่มีค่าแรงถูกกว่า ดังนั้น ถึงเวลาแล้วที่แรงงานทักษะ ทั้งหลายจำเป็นต้องเพิ่มด้านภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองหรือที่สาม และปรับตัวให้เข้า กับมาตรฐานการทำงานที่เป็นสากล เป็นการสร้างมาตรฐานแรงงานฝีมือในภูมิภาค เป็นการสร้างคุณค่าทางด้านทุนมนุษย์ เป็นการเพิ่มการแข่งขันในการตลาดแรงงาน เป็นการบริหารจัดการและอำนวยความสะดวกสำหรับแรงงานฝีมือในภูมิภาค มีระดับความคิดเห็นดีมีค่า ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของอภิญา เลื่อนฉวี (2553) ทำการวิจัยเรื่อง เคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในอาเซียน: ผลกระทบ อย่างไรต่อไทย ผลการศึกษาพบว่า การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีจะส่งผลดีที่เห็นได้ชัดต่อตลาดแรงงาน กล่าวคือ ตลาดแรงงานจะมีความยืดหยุ่นมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเศรษฐกิจทั่วโลกในปัจจุบันมี แนวโน้มที่จะผนวกเข้าหากัน แรงงานในแต่ละประเทศจะมีโอกาสเลือกทำงานในสถานที่หรือใน ประเทศที่มีโอกาสที่เขาจะสามารถแสดงศักยภาพได้สูงสุด และก่อให้เกิดรายได้ที่สูงขึ้นตามไปด้วย ซึ่งจะทำให้ประเทศมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างกว้างขวาง ส่วนผลเสียอันเกิดจากการเคลื่อนย้าย แรงงานเสรีนั้นก็คือ อุตสาหกรรมบางประเภทอาจได้รับผลกระทบจากการไหลเข้าของแรงงานที่มาจากประเทศอื่นซึ่งเข้ามาแข่งขันในอีกประเทศหนึ่ง นายจ้างจะมีทางเลือกที่จะจ้างแรงงานของ ประชากรอาเซียนในประเทศใดประเทศหนึ่งที่มีค่าแรงถูกกว่า เกิดปัญหาระหว่างคนในชาติและ ชาวต่างชาติ และทำให้เกิดปัญหาการเหยียดเชื้อชาติตามมา อย่างไรก็ดี เพื่อการเตรียมพร้อมในการ รองรับการค้าเสรีที่จะมีขึ้นในอนาคต ภาครัฐควรเตรียมการดังนี้ 1) การพัฒนา ศักยภาพและสมรรถนะผู้ใช้แรงงาน 2) การป้องกันสถานะ “สมองไหล” 3) การบริหารจัดการภาครัฐ

5. จากผลของการเปรียบเทียบทัศนคติ จากการศึกษางานการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พบว่า ทัศนคติของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลอยู่ในระดับค่อนข้างดี เกือบทุกด้าน คือด้านการการเมืองและความมั่นคง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม รวมไปถึงการพัฒนาโครงการ และกลยุทธ์เศรษฐกิจโลก การประชาสัมพันธ์และการเผยแพร่ข้อมูลอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับการเสริมสร้างความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียนแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับทุกภาคส่วนอย่างครบถ้วน ซึ่งสอดคล้องงานวิจัย

ของณัฐวุฒิ วิเศษ (2561) ทักษะและความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้านการส่งออกจังหวัดนนทบุรีในการเข้าสู่ตลาดอาเซียน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีระดับอายุที่อายุโดยเฉลี่ย มีระดับอายุที่อายุโดยเฉลี่ย 40.35 ปี ทักษะและความพร้อมของผู้ประกอบการด้านการส่งออกในการเข้าสู่ตลาดอาเซียนพบว่าสำหรับทักษะเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีทักษะเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นมากที่สุด คือ ความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถให้แก่ตนเอง เพื่อเป็นตัวเลือกที่ดีของตลาดความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก กลุ่มตัวอย่างมีระดับความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนมากที่สุด คือ มีความพร้อมในการใช้งานคอมพิวเตอร์ หรือเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการที่จะเข้าแข่งขันในตลาดระดับอาเซียนส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ได้แก่ ทักษะเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาด้านทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ทัศนคติที่มีต่อการเป็นสมาชิกสมาคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อยู่ในระดับค่อนข้างดี ทางผู้วิจัยจึงนำเสนอข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. อบต. ควรกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานตามจุดเน้นเชิงนโยบายฯ และถ่ายทอดสู่เชิงปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม เกิดประโยชน์ต่อบุคลากร และใช้เป็นกรอบในการติดตามและรายงานผลการดำเนินงานของหน่วยงานต่อไป
2. อบต. ควรกำหนดแนวทางเชิงนโยบายและแนวทางการปฏิบัติ โดยร่วมมือกับหน่วยงานขององค์การบริหารส่วนตำบลต่าง ๆ ในอนุภูมิภาค
3. อบต. ควรกำหนดหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับด้านภารกิจอาเซียน โดยตรงเนื่องจากเป็นภารกิจที่ต้องดำเนินการต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. จัดตั้งกลุ่มงานหรือส่วนงานที่รับผิดชอบประเด็นเกี่ยวกับอาเซียน โดยตรง เพื่อให้สามารถดำเนินการสอดคล้องกับภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องส่งเสริมการประเมินและการวิเคราะห์โครงการ เนื้อหาให้สอดคล้อง นโยบายด้านการเป็นสมาคมประชาคมอาเซียนในพัฒนาระดับประเทศกับการพัฒนา

ในระดับพื้นที่ เพื่อสร้างการปฏิบัติอื่น ๆ มีเป็นรูปธรรม ในการพัฒนาให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ

3. บุคลากรควรเพิ่มระบบขยายการเข้าถึงและการพัฒนาให้มีกลไกความร่วมมือด้านความมั่นคง โดยเข้าถึงองค์การบริหารส่วนตำบลในชนบทและพื้นที่ภูมิภาค

4. อบต. ควรจัดตั้งโครงการสัมมนาพัฒนาการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในประชาคมอาเซียน โดยเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพราะเป็นภาษาราชการของประชาคมอาเซียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาวิจัยครั้งต่อไปที่สามารถเชื่อมโยงและต่อยอดกับการศึกษาวิจัยเรื่องทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ขององค์การบริหารส่วนตำบลอื่น ๆ กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

2. ควรศึกษาหรือเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของหน่วยงานองค์การบริหารส่วนตำบลอื่นๆ หรือศึกษาเปรียบเทียบในภาพรวมขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงานที่ถูกต้อง

3. ควรเก็บรวบรวมข้อมูล ควรมีการใช้วิธีอื่น ๆ นอกเหนือจากการใช้แบบสอบถาม เช่น การสัมภาษณ์ และการสังเกตแบบมีส่วนร่วม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ สมรักษ์ (2555). พฤติการณ์การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะคิดและแนวโน้มพฤติกรรม ต่อเรื่องประชาคมอาเซียน AEC. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 24(49), 189-214.
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2557). นโยบายของท้องถิ่นเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมผู้ ประชาคมอาเซียน. เข้าถึงได้จาก www.dla.go.th
- กันธิกา ทวีรอด และตรีทิพย์ อนุวงศ์ทอง. (2550). ความรู้และการปฏิบัติตนของผู้ป่วยโรคเบาหวาน ที่มารับบริการที่คลินิกโรคเบาหวานศูนย์สุขภาพชุมชน สถานีอนามัยหัวโพ ตำบลหัวโพ อำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี. นครปฐม: คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัย ราชภัฏนครปฐม.
- คู่บุญ จารุมณี. (2553). อาเซียน: ประเด็นปัญหาและความท้าทาย. ขอนแก่น: คลังนานาวิทยา. จังหวัดสมุทรปราการ. (2560). โอกาสการพัฒนาและผลกระทบต่อจังหวัดสมุทรปราการในการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน. เข้าถึงได้จาก www.samutprakan.go.th/newweb/index.php?option=com
- จำรอง เงินดี. (2552). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้งเฮ้าส์.
- จิรพรรณ นิลทองคำ. (2556) การเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดราชบุรี. วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏ บุรีรัมย์, 1(ฉบับพิเศษ), 92-97.
- ฉัตยาพร เสมอใจ. (2550). พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ: วิ.พรีนซ์ (1991).
- ชวาล แพร็ดกุล. (2526). เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชุตีระ ระบอบ. (2556). แนวโน้มโอกาสการพัฒนาและผลกระทบต่อจังหวัดสมุทรปราการในการ เข้าสู่ประชาคมอาเซียน. เข้าถึงได้จาก www.samutprakan.go.th
- ชูชัย สมितिไกร. (2553). พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐพันธ์ เขจรนันท์. (2551). พฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพฯ: วิ.พรีนซ์ (1991).
- ณัฐวุฒิ วิเศษ. (2561). ทักษะคิดและความพร้อมของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านการส่งออกจังหวัดนนทบุรีในการเข้าสู่ตลาดอาเซียน. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัย ธนบุรี, 12(28), 150-162.
- ทัศนีย์ อัครพินท์. (2555). ทักษะคิดและความพร้อมของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ต่อการเข้าสู่ ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียน. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์.

- ชนวรรธ ตั้งสินทรัพย์ศิริ. (2550). *พฤติกรรมองค์กร*. กรุงเทพฯ: ธนรัชการพิมพ์.
- ชนวัต ลิ้มป้าณิชย์กุล (2558). *แผนงานการพัฒนาการบริหารจัดการของผู้ประกอบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเส้นทาง R3E เพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน: รายงานฉบับสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ธีร์วิไลฐ มุลงามกุลจ, พิมลพรรณ เรพเพอร์, กฤษดา อัครพัทธยากุล, วิระศักดิ์ ฮาดดา, สุเมธ ทรงวัชรารณ และวสุเชษฐ์ โสภนเสถียร. (2556). *การเตรียมความพร้อมในการพัฒนาองค์กรสู่ประชาคมอาเซียน องค์กรบริหารส่วนตำบลในเขตภาคกลาง*. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย จำกัด ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 3(2), 71-82.
- ประกัย เพ็ชรสุวรรณ. (2555). *บทบาทขององค์กรบริหารส่วนตำบลวัดขุ่น อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น, วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พงศ์สัมพันธ์ ศรีสมทรัพย์. (2550). *การบริหารส่วนท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พรธิดา วิเชียรปัญญา. (2547). *การจัดการความรู้พื้นฐานและการประยุกต์ใช้*. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- พรรณอร พัฒนาการค้า. (2558). *ปัจจัยความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558: กรณีศึกษาเขตพื้นที่องค์กรบริหารส่วนจังหวัดนครสวรรค์*. วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์, 6(1), 115-125.
- พิสนุ พองศรี. (2549). *วิจัยทางการศึกษา แนวคิดทฤษฎี* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เทียมฝ่ายการพิมพ์.
- เพ็ญภักดิ์ บุรีรัตน์ และสุรศักดิ์ ชะมารัมย์. (2559). *ปัจจัยการบริหารจัดการที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอโพหนอง จังหวัดร้อยเอ็ด*. วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเก่า, 3,(1), 63-70.
- ยุพิน เกื่อนศรี และดาริน สีกาวิ. (2555). *การรับรู้และการเตรียมความพร้อมของบุคลากร นักศึกษาเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของมหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์*. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์, 7(16), 25-40..
- วันชัย มีชาติ. (2551). *พฤติกรรมการบริหารองค์การสาธารณะ*. กรุงเทพฯ: แอคทีฟ พรินท์.
- วิจิตรา ดวงศรี. (2536). *การศึกษาความรู้ทัศนคติและการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในสถานอนามัยที่มีต่อการดำเนินงานศูนย์สาธารณสุขมูลฐานชุมชน (ศสมช.) ในเขตจังหวัดชลบุรี*. ภาพนิพนธ์สาธารณสุขศาสตร์, สาขาวิชาสาธารณสุข, คณะสาธารณสุขศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2550). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. กรุงเทพฯ: ชีระฟิล์ม และไชแพ็ก.
- สถาบันดำรงราชานุภาพ สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงมหาดไทย. (2554). *การเตรียมความพร้อมของกระทรวงมหาดไทยเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน*. กรุงเทพฯ: กระทรวงมหาดไทย.
- สันสกฤต มุณีโมไนย. (2551). *ความรู้ ความเข้าใจและการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการดำเนินชีวิต: ศึกษากรณี นักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม, คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.*
- สำนักงานประชาสัมพันธ์ต่างประเทศ กรมประชาสัมพันธ์. (2554). *ประเทศไทยกับอาเซียน*. กรุงเทพฯ: กรมประชาสัมพันธ์.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ. (2548). *การจัดการความรู้จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ.
- สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). *การบรรยายทางวิชาการเพื่อสร้างความตระหนักเรื่องการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดีการพิมพ์.
- แสงจันทร์ โสภากาล. (2550). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจของบุคลากรเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบล*. เลข: คณะสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ. (2557). *ข้อมูลองค์การบริหารส่วนตำบล*. เข้าถึงได้จาก <http://www.oorbortor.net/blog/อบต.-บางเพ็ญ-อำเภอบางบ่อ-จังหวัดสมุทรปราการ/องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ>. (2561). *แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา (พ.ศ. 2561-2564)*. เข้าถึงได้จาก <http://bangpreang.go.th/public/default/index/index>
- อภิญา เลื่อนฉวี. (2553). *เคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในอาเซียน: ผลกระทบ อย่างไรต่อไทย*. *วารสารสถาบันพระปกเกล้า*, 8(3), 77-89.
- อักษร สวัสดิ์. (2542). *ความรู้ความเข้าใจ และความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษาในเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร. ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม, คณะพัฒนาสังคม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.*
- อุทุมพร จามรมาน. (2554). *การวัดและประเมินการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: ฟันนี่พับลิชชิง.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เรื่อง ทศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ

คำชี้แจง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาทัศนคติที่ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ จังหวัดสมุทรปราการ โดยเก็บข้อมูลกับบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ ด้วยแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 ทศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบทัศนคติที่ทัศนคติต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ อันเป็นประโยชน์แก่องค์กรของท่าน ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลของท่านไว้เป็นความลับการตอบแบบสอบถามจึงไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อท่านในทุกกรณี

ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงที่ให้ความอนุเคราะห์สำหรับการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวพัชรพร อินทร์จันทร์

นิสิตหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารทั่วไป วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย✓ ในช่อง หรือ เขียนอธิบายเพิ่มใน.....ตามความเป็นจริง

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ.....ปี (จำนวนเต็มปี)

3. ศาสนา

1. พุทธ 2. อิสลาม
 3. คริสต์ 4. อื่น ๆ ระบุ.....

4. การศึกษา

1. ประถมศึกษา 2. มัธยมศึกษา
 3. ปวช. ปวส./อนุปริญญา 4.ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี
 5. อื่น ๆ ระบุ.....

5. สังกัด

1. สมาชิกสภา ตำแหน่ง.....
 2. สำนักงานปลัด ตำแหน่ง.....
 3. กองคลัง ตำแหน่ง.....
 4. กองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ตำแหน่ง.....
 5. กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม ตำแหน่ง.....
 6. อื่นๆ ระบุ.....

ตอนที่ 2 ทักษะคิดต่อการเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยที่

- 5 คือ เห็นด้วยมากที่สุด 4 คือ เห็นด้วยมาก 3 คือ เห็นด้วยปานกลาง
2 คือ เห็นด้วยน้อย 1 คือ เห็นด้วยน้อยที่สุด

ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
1. การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทำให้เศรษฐกิจระดับชุมชน/ จังหวัด และเศรษฐกิจภาพรวมของไทยดีขึ้น					
2. ท่านเห็นด้วยกับการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในกลุ่มสมาชิกประชาคมอาเซียน ทำให้เกิดการหลั่งไหลของแรงงานต่างชาติและแรงงานที่ขาดแคลนในบางสาขา					
3. การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีก่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถทางธุรกิจและอุตสาหกรรมของจังหวัดให้เจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง					
4. การเป็นหนึ่งในประเทศกลุ่มอาเซียนสามารถต่อรองกับกลุ่มประเทศอื่น ๆ ในเวทีโลก					
5. การสนับสนุนให้ประเทศอื่น ๆ มาลงทุนในกลุ่มประเทศอาเซียน เป็นการทำให้ประชากรในกลุ่มประเทศอาเซียนมีรายได้มากขึ้น					
6. ท่านเห็นด้วยกับการส่งเสริมให้จังหวัดสมุทรปราการเป็นศูนย์กลางฐานการผลิตเพื่อการส่งออกที่สำคัญของประเทศประชาคมอาเซียน เช่น อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ แปรรูปอาหาร					
7. ประเทศสมาชิกอาเซียนควรขยายความร่วมมือต่อต้านภัยคุกคามต่าง ๆ เช่น การก่อการร้ายข้ามชาติ อาชญากรรม ยาเสพติด เป็นต้น					

ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
8. การส่งเสริมความสงบสุขและรับผิดชอบร่วมกัน ในประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นการรักษาความมั่นคง สำหรับประชาชนที่ครอบคลุมในทุกด้าน					
9. แนวคิดการส่งเสริมประชาธิปไตยและคุ้มครองสิทธิ มนุษยชน เคารพสิทธิซึ่งกันและกัน ทำให้ชุมชนของ ประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นชุมชนน่าอยู่					
10. การสนับสนุนการต่อต้านการทุจริตคอร์ปชั่น ในกลุ่มประเทศอาเซียน ทำให้ประเทศสมาชิกของท่าน มีการทุจริตคอร์ปชั่นลดลง					
11. ท่านสนับสนุนการให้องค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่น มีความเข้มแข็ง ที่เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อการพัฒนา ความเจริญให้กับชุมชนและท้องถิ่น ให้มีทิศทาง เดียวกับประเทศอื่น ๆ ในกลุ่มอาเซียน					
12. ท่านเห็นด้วยกับการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ ด้านต่าง ๆ ของประเทศสมาชิกอาเซียน ให้แก่ ประชาชน เพื่อให้คนในชุมชนเข้าใจเพื่อนบ้านมากขึ้น เช่น ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณี					
13. ท่านเห็นด้วยกับความร่วมมือกันของประเทศ สมาชิกในด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมให้เกิดความยั่งยืน					
14. ท่านสนับสนุนให้มีการใช้มาตรการเชิงรุกและ เข้มงวดในการบังคับใช้กฎระเบียบว่าด้วยการรักษา สิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ต่อเนื่องและยั่งยืน					
15. ท่านเห็นด้วยกับการสร้างระบบขนส่ง หรือ ระบบโลจิสติกส์ให้เป็นมีประสิทธิภาพและทันสมัย ท่านเพื่อให้เกิดความสะดวกปลอดภัย ประหยัดต้นทุน และรองรับประชาคมอาเซียน					

ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
16. ท่านเห็นด้วยกับความเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์มรดกทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของแต่ละประเทศสมาชิก เพื่อพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม					
17. ความร่วมมือกันของประเทศสมาชิกช่วยผลักดันให้ชุมชนของประเทศสมาชิก มีความเข้มแข็งและมีความสัมพันธ์ที่ดีของชุมชน					
18. ท่านเห็นด้วยกับการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนา รูปแบบการท่องเที่ยวแบบครบวงจร รวมทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ					
19. การสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและสร้างรายได้ให้กับชุมชน เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน					

ขอบคุณสำหรับการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้